

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(N. Evanghelic după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 39, NOIEMBRIE 2006 Apare la jumătatea lunii 1,3 RON (13.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

- Atitudini* Un denigrator al Românilor dat în judecată;
"Echidistanța"; Dan C. Mihăilescu și "echipele morții"
- Fig-xag pe mapamond* Itinerar italian (III)
- Carte legionară celebră* "Pentru legionari" (VII)
- Actualitate* "Centura" politicii – noiembrie 2006
- Corespondență* Cacealma teroristă; Despre comunism (I)
- Apariție de carte* "Cum să devii imun-la manipulare"
- Diverse* Itinerar sentimental (I): Ismail – Tatar Bunar
- Spiritualitate românească* Cuvânt către cei ce caută Adevărul (I)
- Concurs, Poșta Redacției*

LEGIONARII VĂ INVITĂ LA CEREMONIA:

"TRADIȚIE, LUPTĂ ȘI SPERANȚĂ"

TÂNCĂBEȘTI (DN1 – km 30), 29 nov. 2006, ora 11

Transport gratuit (Buc.-Tâncăbești și retur), masă călugărească

Relatii la tel.: (021) 322 3832; 242 5471; 0745 074493

Editorial: ROMÂNIA CA UN HOTEL

"Frați Români din regimentul 10, gornistul sună să mergem la război, soldați se-adună cu inimi de eroi, nimic în lume nu-i mai scump și mai frumos pe-acest pământ, decât să mori ca luptător, învăluit în tricolor!"

Îl cântam în școala primară cu convingere și cu adâncă emoție, visând la fapte de eroism.

Poate vă gândiți că eram o excepție sau că era rezultatul educației naționaliste pe care o primeam în familie. Nu! Toți eram la fel; și cei care veneau la școală cu chifle frumoase și rumene cu salamuri de la "Rocus" pentru gustare și cei care își aduceau două felii groase de pâine neagră cu un oarecare strat de magiun la mijloc și învelite în ziar, toți visam împreună la fapte de vitejie care să salveze țara de ruși și comuniști!

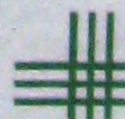
Dacă va citi un tânăr aceste rânduri, va fi convins, în 95% din cazuri, că eram niște exaltați sau că eram niște îndotrinați care ar putea să fie astăzi priviți în cel mai bun caz cu indulgență; se vor gândi că timpurile

s-au schimbat și că astăzi sunt mai importante alte preocupări, alte proiecte de viitor, alte idealuri, mai practice, mai personale, mai reci!

Nu voi face apel la practica sondajului de opinie; chiar dacă aş avea mijloace să îl comand, cuvântul "opinie" ar trebui să ne trezească triste amintiri. În ultimul secol aproape, opiniile politice ale românilor au fost atât de schimbătoare și de contrare intereselor generale ale nației – și, dacă vreți, ale individului în parte, încât pentru orice observator neafectat direct de acest fenomen ar apărea ca un ansamblu de gesturi sinucigașe. (contin. în pg. 2)

Nicador Zelea
Codreanu

Nu știu dacă marii sociologi, oamenii politici sau filosofii români au căutat să deslușească motivațiile acestui comportament, dar știu că totdeauna ne-am mulțumit cu maxima "nu sunt vremurile sub om, ci omul sub vremuri".

Ideea că "lucrurile s-au schimbat" este greșită; "lucrurile" încep de la rezolvarea problemelor de existență în sensul cel mai prozaic cu putință și se termină cu necesitățile spirituale în sensul cultural, religios și al păstrării identității naționale.

Pentru Dumnezeu, ce s-a schimbat? Nu mai mâncăm, nu ne mai trebuie adăpost, am renunțat la unicul suport moral, la Dumnezeu? Nu ne simțim tot timpul agresați în "românismul" nostru? Nu simțim povara tot mai mare a fiscalității, nu vedem că pădurile sunt rase și transformate în materie primă pentru alții; petrolul și gazele, în loc să ne ajute, au devenit arme eficiente în mâinile unor concerne transnaționale care urmăresc pauperizarea românilor și transformarea lor în animale hămesite și speriate, dispuse la orice compromisuri, cu ajutorul cozilor de topor?

Ca idee generală, nimeni nu va accepta că nu există o anumită dinamică în desfășurarea faptelor, antrenate de dinamica gândirii - și chiar așa este! Nu aș vrea să las impresia că pentru noi evenimentele se filtrează prin sита aprecierilor din perioada de maximă dezvoltare a Mișcării Legionare. Va trebui totuși să acceptați că nici doctrina și nici ideologia legionară nu este afectată de trecerea timpului și că la actuala desfășurare a lucrurilor, absolut identică cu realitățile perioadei interbelice, soluțiile sunt aceleași vis-à-vis de aceleași agresiuni asupra românilor, de aceiași agresori, de aceleași metode de acapare a bunurilor naționale și de îngredire a libertății de exprimare.

Va trebui să vă puneți o întrebare simplă: *de ce nu se perimează dogma creștină?* Răspunsul este evident: *comandamentele ei sunt veșnic și universal valabile prin veșnicia firii umane, prin veșnicia necesităților și dezideratelor omenești.*

Vrem să prezentăm ideologia legionară ca pe o dogmă? La prima vedere pare o greșeală tactică - dar numai pentru neinițiați; idealurile creștine și idealurile legionare se confundă în mare parte și nu le deosebește decât trimiterea imperativă la problema națională și la specificul românesc al acestei probleme.

Asistăm cu toții la cea mai masivă și rușinoasă abandonare a intereselor naționale, în favoarea încercărilor de rezolvare a problemelor în mod individual. Este exact ce își doresc conspiratorii fără nume și fără adresă, ca fiind calea cea mai lesnicioasă de a ne subjugă ca popor și ca națiune.

Orice aluzie la "conspirație" trezește un cor de proteste din tabăra javrelor "cu ștaif" autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. **Exemplul cel mai actual este acuzația de "holocaust" adusă poporului român; lăsând la o parte monstruoșitatea vinei colective, dreptul pe care și-l arogă diverși bandiți mincinoși de a fi și acuzatori și judecători; am vrea să știm dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur și simplu din partea statului Israel.**

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles de ce statul român în frunte cu președintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa poporului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice și făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit vinovăția poporului român în cazul acuzației de holocaust și, mai grav, cine a acceptat această vinovăție? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de ...; și aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate "superioară" care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza căror dovezi acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român accepta sancțiunea și statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie

să acceptăm existența unei supraputeri oculte și a unui complot împotriva românilor - evident, cel puțin începând din secolul 19.

Și în această situație limită în care a ajuns țara, care este reacția românilor "știutori de carte"?

Cei mai mulți socotesc ideologia Mișcării Legionare depășită, având ca unic temei o istorie măsluită sau nici măcar atât.

Există temeuri care să ne îndreptățescă să afirmăm că soluția pe termen mediu pentru redresarea României este Mișcarea Legionară?

Categoric da! Constatarea cea mai realistă ne arată că în ritmul și în direcțiile în care merge țara la ora actuală, **suntem foarte aproape de pierderea totală a controlului asupra mijloacelor de producție, a băncilor, a tuturor bogățiilor minerale, a pădurilor, a enorme suprafețe din cel mai bun teren agricol, a mijloacelor de comunicație și a presei - și ca urmare, a controlului politic al României.**

Nu aș vrea să vă predau o lecție despre ideologia legionară că poate pentru unii ar părea exagerat; nu voi face decât o comparație cât se poate de simplă și evidentă între punctul de vedere legionar și orice alt punct de vedere cu privire la România: **pentru un legionar România este gospodăria lui, casa lui, familia lui, multiplicată până la 20 de milioane.** Sentimentele de iubire din care derivă grija pentru prosperitatea familiei și a gospodăriei, grija pentru securitatea ei, sunt ceva absolut în firea lucrurilor, fără nuanța de fals patriotism suspectabilă la alții, și determină prin multiplicare sentimentele lui patriotice, îngrijorarea sau, după caz, disponibilitatea pentru intrarea în luptă până la sacrificiul suprem. Pe legionar nu îl vei prinde niciodată neatent la tot ce poate atinge sau influența soarta acestei țări; legionarul a fost înarmat cu credința în Dumnezeu, cu iubirea de patrie și cu un simț al realității și al pericolelor ce ne pândesc, motiv pentru care nu poate fi păcălit de nici un fel de manevre obscure, mai mult sau mai puțin savante. **Acesta este motivul pentru care iudaismul mondial, direct sau prin intermediul guvernanților României - trecuți și prezenți, a văzut în Legiune singurul adversar capabil să îi deoace planurile, singurul adversar incoruptibil dotat cu forța morală capabilă să ducă lupta până la capăt.**

Acesta este motivul pentru care acești invadatori au încercat să anihileze fizic Mișcarea Legionară în perioada interbelică, prin intermediul unor trădători de neam, mai mult sau mai puțin implicați direct în masacrarea elitelor legionare, cum ar fi: Armand Călinescu, Carol al II-lea, Gavrilă Marinescu, Victor Iamandi și alții.

Acesta este motivul pentru care au fost asasinați cca. 300.000 de legionari, sub o formă sau alta, după descinderea de pe tancurile rusești în 1944 a evreilor trimiși de Moscova să preia controlul în România postbelică.

"Gura mincinosului adevăr grăiește" spune o vorbă românească. Până și marele savant, judecător al trăirilor noastre, dl. Vladimir Tismăneanu, vorbește că "în România anilor 60, pe fondul autohtonizării comunismului" ("România liberă" din 4 nov. 2006, suplimentul "Aldine", pag. 1), timp de 20 de ani românii și în special legionarii au fost pe mâna "comuniștilor" evrei - bineînțeles comuniști de circumstanță - care, după ce au făcut plinul răzbunărilor mai mult sau mai puțin rituale, au plecat în cele patru zări. **Oicum nu a plâns nimeni după ei, cu toate că declară oricui stă să îi asculte importanța prezenței lor pentru propășirea României.**

Dacă pentru un legionar, gospodăria și familia lui, multiplicată, reprezintă Țara Românească, după cum spuneam mai înainte, pentru prea mulți români țara a devenit ceva impersonal, un loc unde se află întâmplător, eventual datorită soartei potrivnice. Acest cuvânt nu le trezește nici un fel de sentimente, vreo reacție sufletească, vreo îngrijorare, nu se simt ca niște părtași la proprietate sau la obligații de vreun fel. Atunci am încercat să îi pun într-o relație locativă și am ajuns la concluzia că **PENTRU ACEȘTI ROMÂNI SOMNOLENȚI sau - să mă scuze pentru duritate - DEGENERATI, ROMÂNIA ESTE UN HOTEL care nu poate avea decât calitatea de a oferi cât mai mult confort, este impersonal, deci nu îi leagă de el decât prezența lor**

acolo; nu trebuie apărut, nu creează îngrijorări căci dacă se dărâmă poate fi schimbat; este adevărat că este proprietatea altora dar ce contează, etc. etc. **Pentru acești oameni, România e ca un hotel!**

A accepta că din proprietar ai ajuns un client care este tratat în funcție de un tarif sau altul, fără nici un fel de reacție de împotrivire, reprezintă exemplul maximei indolențe.

Ideea că se desființează granițele și că oriunde ești tratat ca și în țara ta, este o minciună grosolană care nu poate fi acceptată decât de ignoranți sau proști. **Oriunde vei trece granița țării și numai cu 100 de metri sau cu 1000 de km ești privit cu suspiciune sau, în alt caz, cu condescendență.** Oameni normali, care au reușit să-și facă situații bune în alte părți, nu visează decât la plaiurile natale.

Am întâlnit mitocani care, după câțiva ani petrecuți în străinătate, vorbeau românește "cu accent" și din când în când în timpul conversației se opreau, încercând să pară jenați că nu-și aminteau un cuvânt în limba română.

Am întâlnit și oameni care după 50 de ani de exil vorbeau perfect românește sau care și-au botezat copilul Ilie, nume care să nu aibă corespondent în engleză.

Noi am vrea ca fiecare articol din publicația noastră să fie un apel care să ajungă la sufletele dar și în mințile românilor.

Nu abandonați lupta pentru păstrarea identității naționale, nu vă socotiți învinși cât timp mai aveți gură să vorbiți și minte să gândiți! Participați activ, alături de cei puțini angajați necondiționat în păstrarea focului sacru

al legionarismului-naționalismului românesc!

Cei care au acceptat varianta cu "țara ca un hotel" să se uite atent în proximitatea hotelului, să observe cartierul de barăci cu dormitoare comune, cu dușuri comune, cu sălile de mese ale cantinelor și să înțeleagă că "masa bogăților" este foarte mică și că nu vor ajunge la ea decât în calitate de servitori să facă curățenie după stăpâni; dacă continuați "să dormiți în front", hotelul nu va mai fi pentru voi decât locul de muncă și de umilnă pe propriul pământ!

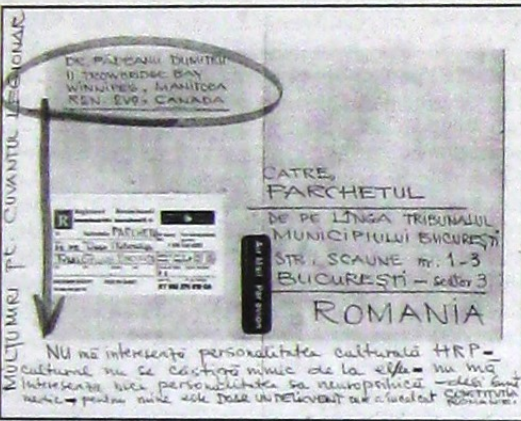

UN DENIGRATOR AL ROMÂNILOR DAT ÎN JUDECATĂ

Doctorul DUMITRU PĂDEANU din CANADA este un Român care, deși plecat din țară în urmă cu un sfert de secol, nu numai că nu și-a uitat meleagurile natale, nu numai că este permanent interesat de viața țării sale, dar publică, de 15 ani, de unul singur, o mică revistă de critică socială și atitudine, intitulată "JURNAL LIBER" (absolut liber, absolut gratuit).

Dr. Pădeanu a scris și a publicat o broșură-protest împotriva defăimărilor ordinare aduse României și românilor de către Horia Roman Patapievici, actual președinte al Institutului Cultural Român.

(Spicuim din scrierile lui PATAPIEVICI: "Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără șina spinării."; "Românii nu pot alcătui un popor..."; "România este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim..." etc. - pg. 63-64 din cartea "POLITICE" - Ed. Humanitas, 1996. De altfel, în numărul din decembrie anul trecut am semnalat cine este cu adevărat personajul numit de Traian Băsescu să reprezinte România în lume).

RECENT, dl. dr. DUMITRU PĂDEANU ne-a mai impresionat printr-o atitudine demnă de reținut: L-A DAT ÎN JUDECATĂ, la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, pe H. R. PATAPIEVICI, pentru defăimarea poporului român, întrucât, conform Constituției României, art. 30, alin. 7, este interzisă defăimarea țării și a națiunii.

Suntem foarte curioși cum se va desfășura procesul și ce decizie va lua justiția. Vă vom ține la curent cu acest subiect.

"ECHIDISTANȚA"

Periodic apar scrieri despre legionari, cu pretenții de cărți de istorie - cu pretenții de obiectivitate, de ECHIDISTANȚĂ - dar care nu fac altceva decât să reproducă în exclusivitate punctul de vedere al dușmanilor Mișcării.

Luna aceasta am primit la redacția proiectul unei cărți intitulate "Corneliu Zelea Codreanu și Mișcarea Legionară", scrisă de dl. ȘTEFAN PLUGARU, un profesor din Huși (orașul copilăriei și adolescenței Căpitanului).

Autorul povestește foarte sumar despre incendierea Borșei de către legionari (NOTĂ: procesul însă a fost judecat și s-a stabilit că legionarii n-aveau absolut

nici o legătură cu această), despre atentatul asupra ministrului Angelescu (de asemenea, nici o legătură cu legionarii, după cum s-a stabilit, tot în proces de epocă!), despre faptul că Manciu n-ar fi fost împușcat de Căpitan în legitimă apărare (deși în procesul cu jurați s-a stabilit clar legitimitatea apărării) etc.

La capitolul "Portretul moral și intelectual al lui Corneliu Zelea Codreanu" autorul reproduce doar părerea comunistului notoriu Petre Pandrea, cumnat al lui Lucrețiu Pătrășcanu: un șir de substantive și adjective puse cu furca și menite să ne convingă de defectele multiple și grave ale Căpitanului, care, cică, ar fi dus la "fondarea acelei doctrine sumbre și canibalice"! De altfel, memoriile și măturile legionarilor sunt considerate de domnia sa "ridicole și/sau fanteziste"! Și atunci ia în considerare numai părerea dușmanilor legionarilor. Halal "echidistanță"! Ce pretenții putem avea însă de la cineva care consideră că "antisemitismul cuprinsese o mulțime de personalități ale culturii române și oameni politici, coborând spre straturile populare ale societății"? Oare dl. Plugaru nu-și dă seama că nu este vorba despre o nebunie subită și colectivă a românilor? (Așa cum poporul român n-a fost nici antitatar, nici antiturc, nici antirus când s-a opus cotozirii de către tătari, turci, ruși etc., n-a fost nici antisemit apărându-se de masiva invazie evreiască.)

Enormitățile și falsificările grosolane abundă în paginile acestei așa-zise istorii, dar ne mulțumim să mai menționăm una singură care demonstrează că autorul se evidențiază și prin ceva "creativitate" (și nu numai prin copiere lipsită de discernământ a scrierilor antilegionare): inventează o organizare (neștiută de nimeni până acum) a Mișcării: "secția de tineret, de protecție, femeile române și o ultimă secție așa-zis internațională, de contact cu naționalismele europene."

Dl. Șt. Plugaru se bazează în exclusivitate pe scrierile evreilor Stelian Neagoe, Zigu Ornea, Nagy-Talavera, Stephen Fischer-Galați, Leon Volovici. Motivul pentru care aceștia au scris cărți mincinoase despre legionarii care au luptat pentru ca românii să fie stăpâni în țara lor, nu este greu de înțeles, având în vedere mentalitatea domniilor lor de reprezentanți ai "poporului ales"; întrebarea care se pune nu este de ce dl. Plugaru ignoră monumentală, obiectivă și documentată lucrare de doctorat despre Mișcarea Legionară a istoricului german Armin Heinen, deși o citează doar la bibliografie (pentru a da "falsa impresie a obiectivității"), ci de ce ne trimite nouă proiectul unei astfel de cărți?!

În ultima jumătate de secol despre legionari s-a scris cam așa:

- X (de exemplu, dl. Stelian Neagoe) publică o carte ("Triumful rațiunii împotriva violenței"), cu pretenția de a prezenta un fragment din istoria poporului român, sfidând însă tocmai adevărul istoric și documentele de arhivă, și răstălmăcind evenimentele;

- Y (de ex., dl. Ștefan Plugaru) scrie și el o carte ("Corneliu Zelea Codreanu și Mișcarea Legionară"), bazându-se pe cartea lui X (Stelian Neagoe);

- mai târziu se va găsi cineva care să mai scrie o carte preluând aceleași "informații" de la domni X și Y (St. Neagoe și Șt. Plugaru);

ȘI AȘA MAI DEPARTE, astfel încât, cu timpul, ineptiile și minciunile vor deveni "referințe istorice".

Nu este prima și (în mod evident) nici ultima scriere care falsifică istoria; o semnalăm pentru a vă atenționa că, dacă doriți să vă documentați în legătură cu Mișcarea, nu o veți putea face cu ajutorul acestei cărți aflate în curs de apariție.

Nicoleta Codrin

DAN C. MIHĂILESCU ȘI "ECHEPELE MORȚII"

Îmi reproșează unii prieteni că aș repeta punerea în discuție a anumitor situații și probleme; mie îmi sună ca și cum ar spune: „parcă ai mai plătit o dată factura la telefon luna aceasta”. Acuzațiile la adresa Mișcării Legionare sunt facturi care vin la infinit. Le răspund de fiecare dată că sunt subiecte pe care nu voi obosi niciodată să le abordez, conștient că mă adresez, pe de o parte, unui public abrutizat de o educație absolut necorespunzătoare (atât cât îmi pot închipui că citește cineva ce scriu eu), iar când îmi permit să mă adresez cuiva anume, știu că va fi la fel de inert, dar din cu totul alte motive; ce faci când te adresezi cuiva și nu îți răspunde? Îți închipui că nu te-a auzit și repeți întrebarea ceva mai tare. Și poate tocmai de aceea îmi permit să o țin înainte; sigur că într-un dialog m-ați avea la degetul mic - dar nu într-un dialog despre Mișcarea Legionară.

V-am auzit acum un timp la emisiunea dumneavoastră matinală vorbind despre un intelectual român din perioada interbelică, spunând că a fost un pic legionar, dar nu chiar atât de mult încât să facă parte din „Echipele Morții”.

Dacă până acum nu v-ați completat cunoștințele în legătură cu Mișcarea, de acum încolo nu veți mai avea nici timp și nici vocație, așa că vă ajut eu (pe gratis).

Marile personalități din orice domeniu care au aderat la Mișcarea Legionară în perioada interbelică, au fost întâi legionari și după aceea altceva. Bineînțeles că nu mă refer la ordinea cronologică, ci la ordinea valorică; în Mișcarea

Legionară nu veneai chemat - sau veneai chemat de o vocație mai puternică decât celelalte vocații. Cei care au crezut că se poate și cu „curechiul uns și cu sufletul în rai” (parcă așa sună vorba) au dispărut repede și neștiuți de dvs. sau de istorie (poate de securitate, da!). Faptul că unele dintre marile personalități au fost obligate să abjure nu trebuie să bucore pe nimeni dintre români, iar ca dovadă judiciară este lovită de nulitate căci declarațiile obținute cu pistolul în tâmpla cuiva nu sunt acceptate de nici o justiție.

Cât despre „Echipele Morții”, nu a fost organizată de către Legiune decât una singură. În campania electorală din anul 1933; deci „echipa”, la singular, făcea campanie electorală într-un tur pe un itinerar dinaintea stabilit, traversând țara cu o camionetă a Legiunii, „Căprioara”, fără bani de supraviețuire, dormind în casele simpatizanților; schingiuți și încarcerați în mai multe rânduri și mergând în dreptul roților atunci când jandarmii trăgeau cu puștile în cauciucuri, încercând să îi oprească.

După umila mea părere nu poți să te duci în campanie electorală să omori oameni. Nu putem să ne permitem să fim ridicoli. Echipa își asumase moartea!

Cât despre replica dvs. amintindu-mi de Duca sau de Călinescu, au fost niște gesturi disperate ale unor oameni care nu au avut nevoie să îi trimită nimeni!

DUCA putea deveni prim ministru dacă își îndeplinea angajamentul de a distruge prin „orice

mijloace” Mișcarea Legionară, luat la Paris în fața marilor organizații mondiale evreiești. Desființase ilegal „Garda de Fier”, fuseseră făcute descinderi în 17000 de case de legionari (fără ordin scris, deci în mod abuziv, transformând în țândări tot ce le cădea în mână), 600 de legionari ajunseseră în spital, în stare gravă, schingiuți, 17 tineri fuseseră împușcați fără somație măcar, românii macedoneni care își lichidaseră gospodăriile în diaspora au fost oprii să intre în țară, în schimb se deschisese prin convenție granița pentru a intra 300 000 de evrei (din declarația lui Corneliu Zelea Codreanu la procesul din 1934, când au vrut să incrimineze Mișcarea Legionară).

Oricum, Armand Călinescu a fost asasinat în 1939, deci după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu (29/30 nov. 1938) și echipa condusă de Miți Dumitrescu nu se chema „Echipa Morții”, ci „Răzbnătorii”, și a acționat împotriva ordinului dat de Comandamentul Legionar aflat în exil și condus de legenda personalitate a preotului Ion Dumitrescu-Borșa. Oricum, era pedepsit cel mai mare criminal din perioada interbelică (să mă ierte din iad Carol al II-lea că îi pun la îndoială întâietatea).

În încheiere vă dau o temă de gândire: dacă îi socotiți pe legionari capabili de a forma „echipe ale morții” cu două sau trei victime, căutați-le un nume dușmanilor Legiunii care omoară și astăzi mii de copii nevinovați în Palestina și Liban.

Nicador Zelea Codreanu

Lig-zag pe mapamond

ITINERAR ITALIAN (III): TORINO - PAESTUM

Plecând de la Milano pe o altă autostradă se ajunge la **TORINO** în cca. două ore. Orașul, care

este **capitala regiunii PIEMONTE**, este tot o localitate industrială, centrul chimiei, metalurgiei și, mai ales, al automobilelor, fabrica **Fiat**. Acestea se află la distanță mare de centrul elegant al orașului cu străzile sale largi și piețele frumoase, grădinile și parcurile unde vizitatorii pot sta la soare și pot deluși spiritul modern al acestui oraș italian.

Cred că aici se află și cea mai mare comunitate de români care lucrează (legal sau "la negru"), cca. 200.000, la "concurrentă", ca număr, cu cei care muncesc la Roma și în sud, la Napoli. Vorbitorii limbii române pe străzi nu mai este, deci, un factor surpriză, ci un lucru firesc.

Ca și Milano, Torino, ca să-l vizitezi, nu îți cere mai mult de o zi întrucât nu are obiective turistice renumite în toată lumea precum cele din Veneția, Florența sau Roma. Centrul vieții civice din Torino este moderna **Via Roma**, plină cu magazine, care te duce în **Piața Castello**, o piață imensă de formă dreptunghiulară din timpul Renașterii; în centru se află **Palatul Madama**, din sec. al XV-lea, care adăpostește **Muzeul Artei Antice**. O altă clădire frumoasă este **biserica San Lorenzo**, mai demult capelă regală. Alături se află **Palatul Regal**, din sec. al XVII-lea (din balconul acestuia prințul Alberto Carlo a declarat război Austriei în 1848). În aceeași piață se află **Armeria Peole** (sala regală de arme).

La câteva sute de metri se găsește o altă piață, **Piața San Giovanni**, cu un splendid **Dom** și o **Campanilla**. În Dom se află **Capela Sfântului Giugliu**, unde timp de secole s-a crezut că ar fi giugliul în care a fost învelit Hristos după crucificare. Pe material este imprimată imaginea unui om cu barbă încoronat cu spini. Datarea pe bază de carbon, realizată de trei universități în 1989, arată că giugliul este opera unor falsificatori medievali inteligenți.

Capitala piemonteză poate părea un centru cu puține șanse de reușită pentru studiul artei egiptene, dar aici se află **Muzeul Egiptean Cagat**, găzduit în **Palatul Academiei de Științe**. Colecția cuprinde și mormântul fascinant al arhitectului Kha.

Nu este deloc surprinzător faptul că un **muzeu al mașinilor** se află în capitala automobilelor italiene. El se numește **Carlo Biscaretti di Ruffia Museo del Automobile**, care fură câteva ore din timpul celui care îl vizitează. Printre exponate se numără primul Fiat, Italo, care a câștigat cea mai lungă cursă de automobile, dintre Peking și Paris în 1907(!), și un elegant Rolls-Royce Silver Ghost.

GENOVA

Din nou la drum, pentru a vizita un alt mare oraș al Italiei, Genova, care se ridică deasupra mării ca un teatru mare. Piesele sale de susținere sunt palatele elegante, iar la polul opus se află un mare port gălăgios, puternic mirositor, cel mai important din Italia. În spatele docurilor începe orașul de jos, cu străzi vechi și înguste, cu alei șerpuite (numite carrugi), pline de magazine exotice. Nu departe de docuri se află o impunătoare statuie a lui **Cristofor Columb** (am mai amintit de una asemănătoare când am descris Barcelona), **cel mai cunoscut genovez al tuturor timpurilor**.

Cele mai multe palate se află pe **Via Balbi**, dar mai toate sunt sumbre, întunecoase, elemente care

parcă se opun vizitării lor. Dar sunt și palate magnifice, cum ar fi **Palatul Bianco**, din sec. al XVI-lea, alb inițial, piatra însă înnegriindu-se în timp. Fațada realizată în stil baroc adăpostește o colecție de artă cu opere extraordinare de artiștii flamanzi. Domul a fost fondat de **Sf. Laurențiu**, în sec. al III-lea. Unul din portalurile catedralei gotice prezintă o sculptură în relief a martiriului grozav al sfântului roman. Se spune că, în timp ce era ars de viu, Sf. Laurențiu le-ar fi spus călăilor săi: "o parte este prăjită, întoarceți-mă și mâncați-o".

Dar să descriu succint și alte orașe mari din nordul Italiei și să încep cu Parma, a cărei faimă în toată lumea i-a adus-o "parmezanul", cașcavalul tare, puternic aromat.

PARMA este un oraș de mărime medie, care

se bucură de o climă mai rece și mai proaspătă decât alte orașe. Atracția principală pentru turist este **Palatul Pilatta**, construit în sec. al XVI-lea, cu o frumoasă galerie de pictură. La concurrentă este și **Domul**, în care naosul și cupola sunt decorate cu splendide fresce de Carreggio. Tizian a spus că dacă Domul catedralei s-ar întoarce și-ar fi umplut cu aur, el nu ar fi atât de valoros ca frescele lui Carreggio. Despre fresca "Adormirea Maicii Domnului", Vasari a scris că "pare imposibil că un om a putut concepe o operă ca aceasta și încă, mai imposibil, că ar fi făcut-o cu mâini omenești". Baptisteriul, genial restaurat, este opera lui Benedetto Antelomi, care a construit această clădire octogonală din marmură roșie, scumpă, de Verona, și apoi a realizat sculptura care decorează atât interiorul cât și exteriorul.

BOLOGNA este un oraș cu o jumătate de milion de locuitori, celebră pentru universitatea sa și centrul istoric bine păstrat.

Orașul vechi se întinde în jurul a două piețe învecinate: **Maggiore** și **Neptun**. În prima se află **biserica San Petronio**, cea mai mare biserică din Bologna, și chiar dacă construcția ei a început în 1390, fațada este încă neterminată. Părțile terminate sunt din marmură roșie și albă și sunt decorate cu scene biblice. În spatele bisericii se află **Archiginnasio**, unde au fost predate primele lecții de anatomie umană din lume. În centrul Pieței Neptun se află Fântâna lui Neptun din sec. al XVI-lea, cu sculpturi, unde zeul musculos este înconjurat de heruvimi și sirene. Tot aici se află maiestuosul **Palat Comunale** (Primăria), o clădire medievală remodelată în timpul Renașterii. Dar emblemele orașului sunt cele două "turnuri înclinate" construite de cele mai bogate două familii, Asinelli și Garisenda, care s-au întrecut în a construi cel mai frumos turn din oraș. **Torre Garisenda** a fost construit pe o fundație slabă și nu a fost niciodată terminat. Pentru siguranță el a fost scurțat între anii 1351 și 1360 și măsoară doar 48 m înălțime și se înclină cu mai mult de 3 m într-o parte. **Torre Asinelli** se înalță încă la cota sa originală de 97 m, dar și acesta se înclină cu mai mult de 1 m într-o parte.

Lângă cele două turnuri sunt bisericile **Sf. Bartolomeu**, **Santa Maria dei Servi**, și un complex de biserici dedicate Sfântului Ștefan. Din acest complex cea mai interesantă biserică este **Sf. Sepolero**, unde este îngropat San Petrin, patronul sfânt al Bolognei. Să închei cu **Universitatea** din oraș, cea mai veche

din Italia, o instituție fondată în sec. al XI-lea - printre foștii ei studenți se numără Petrarca și Copernic.

VERONA este astăzi unul dintre cele mai elegante și prospere orașe din Italia. Când zici Verona gândul te duce imediat la **Arenele Romane**, construite în sec. I d. Hr., al treilea ansamblu de acest gen supraviețuind și astăzi. Este deseori folosit ca spațiu de expoziție, iar vara, peste 25.000 de oameni vin să asiste la spectacolele operii italiene, în special la **Aida** lui Verdi. Impresionant este **Palatul Maffei**, care se află lângă **Torre del Gardello**, cea mai înaltă clădire din **Piața delle Orbe**. **Castelvecchio** a fost construit în 1354, o fortăreață care este acum un muzeu cu lucrări ale lui Veronese, Tiepolo și Bellini.

Verona este, desigur, orașul lui **Romeo** și al **Julietei**. Chiar dacă familiile Capulet și Montagne imortalizate de Shakespeare au existat cu adevărat, povestea celor doi nefericiți îndrăgostiți este în totalitate ficțiune. Casa Julietei este o locuință urbană medievală cu balcon, de curând muzeu.

PADOVA

La mai puțin de o oră de mers cu mașina se află un alt oraș-muzeu, Padova. Este al doilea oraș universitar ca vechime din Italia (unitate de învățământ înființată în 1222); aici **Dante** și **Gallei** au ținut prelegeri în fața studenților.

Padova este un punct de atracție pentru credincioși, în fiecare an, în luna iunie, credincioșii din întreaga lume vin să-l onoreze pe **Sf. Anton**. Biserica ce-i poartă numele a fost construită între 1232-1307, aici aflându-se înmormântat. Cupole bizantine, o fațadă ornată cu două clopotnițe înalte, conferă exteriorului un aspect orientat, iar interiorul este decorat tot în stil bizantin.

Prato della Valle este o piață remarcabilă, iar pe una din marginile ei se află Biserica Sf. Iustinie. La parcul din mijlocul pieței ajungi dacă treci peste unul din cele patru poduri de piatră ce traversează un canal circular. În parc se află un grup de statui reprezentându-i pe câțiva dintre faimoșii locuitori din trecut ai Padovei.

Domul a fost proiectat de Michelangelo, dar au fost aduse multe modificări planului său, iar rezultatul este de natură să dezamăgească. Cel mai interesant loc din biserică este baptisteriul acoperit cu fresce.

PISA

Când am vorbit mai sus de Bologna am amintit de cele două turnuri înclinate ale sale. Pisa are unul singur dar a făcut-o mult mai celebră, când pronunți numele orașului gândul te duce imediat la turnul său, mai înclinat, dar mult mai frumos. El este închis publicului cât timp se încearcă rezolvarea amenințării iminente de prăbușire. S-a estimat că turnul va cădea până în 2200 dacă nu se întreprinde nimic pentru a opri tasarea continuă. Turnul se află pe **Câmpul Miracolelor** alături de catedrală și baptisteriul cu o arhitectură cu influență islamică, preluată de comerțanții și cărturarilor din Pisa prin contactele comerciale intensive cu Spania maură și Africa de Nord.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (VII)

(continuare din numărul trecut)

LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL

"În fața situației de mai sus (n. n.: scindarea Ligii Apărării Național Creștine a prof. A.C. Cuza), m-am hotărât să nu merg nici cu o tabără, nici cu cealaltă. Nici să mă resemnez, ci să încep organizarea tineretului pe răspunderea mea, după sufletul și capul meu și să continui lupta iar nu să capitulez. (...) Ne-am hotărât să strângem rândurile și să continuăm lupta sub protecția Sfintei Icoane. (...) "Astăzi, Vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se înființează: "LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL", sub conducerea mea. **Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.**" (...)

Intima noastră stare sufletească din care s-a născut Legiunea a fost aceasta: **nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânți sau dacă vom muri.** Scopul nostru era altul: de a merge înainte, uniți. **Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte și cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade pentru neamul nostru.**

Sunt înfrângeri și sunt morți care trezesc un neam la viață, după cum sunt și biruințe dintre acelea care-l adorn, spunea profesorul Iorga, odată." (pg. 229 - 230)

MATERIA

"Să pornești la o organizație politică fără nici un ban. Era și o greutate și o cutezanță. În acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu pornește la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi "câți bani are", Dumnezeu a vrut să arate, că, în lupta și biruința legionară, materia n-a jucat nici un rol. Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac și peste lume. **Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta până la cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale. Nu negam și nu vom nega existența, rostul, și necesitatea materiei în lume, dar negam și vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute.** Izbeam, așa dar, într-o mentalitate în care vițelul de aur era socotit ca centru și înțeles al vieții.

Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, dintre spirit și materie, am fi secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credință și orice nădejde. Singura forță morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credința nestrămutată, că plasându-ne în armonia originală a vieții – **subordonarea materiei spiritului** – vom putea înfrânge adversitățile și vom putea birui în contra puterile satanice, coalizate în scopul de a ne nimici." (pg. 231 - 232)

RAȚIUNEA

"O altă caracteristică a începutului nostru, în afară de lipsa de bani, a fost lipsa de program.

Noi nu am avut nici un program. Și acest fapt va naște desigur un mare semn de întrebare. **Organizație politică fără nici un program izvorât din rațiune, din capul unui om sau al mai multora? Dar nu ne-am legat împreună cei ce cugetam la fel, ci acei ce simțeam la fel.** Nu cei ce aveam același fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeași construcție sufletească.

Era un semnal că statuia unei alte zeițe – Rațiunea – va fi sfărâmată. **Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca și disprețui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu și a rosturilor vieții.**" (pg. 232)

ÎN CONTRA MIȘELIEI

"**Apariția noastră a fost salutată cu un uragan de ură și de ironii.** Cele două tabere ale Ligii au rupt raporturile cu noi. (...) Nu ne vor dura rănilor săgeților, ci vom rămâne îngroziți de ceea ce vom descoperi în oameni.

În scurt, vom fi răsplățiți și onorați pentru tot ce făcusem noi până acūm, cu cele mai grele ofense și vom primi peste obraz lovitură după lovitură. (...) **În curând vom deveni "exploatori ai ideii naționale", în interesul persoanelor noastre.** (...) În curând se va afla că ne-am... "vândut jidanilor" și chiar se vor scrie articole pline de insulte și vor fi țărani care vor crede și oameni care ne vor întoarce spatele. (...)

Lor, camarazilor mei de atunci, martori ai acelor ceasuri, le-am spus:

– Să n-aveți teamă de acești pigmei, căci cine are asemenea suflet, nu poate niciodată birui. Pe aceștia îi veți vedea odată căzând în genunchi la picioarele voastre. Să nu-i iertați. Pentru că nu vor face-o din conștiința păcatului săvârșit, ci dintr-o mișelie. (...)

Păziți-vă pe voi și copiii de azi și de mâine ai neamului românesc și ai oricărui neam din lume, de această racilă îngrozitoare: mișelia.

Toată inteligența, toată învățătura, toate talentele, toată educația nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mișei.

Învățați pe copiii voștri să nu întrebuințeze mișelia nici în contra prietenului și nici în contra celui mai mare dușman al lor. Căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinși, vor fi striviți. Nici în contra mișelului și a armelor lui mișelești să nu întrebuințeze mișelia, pentru că de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mișelia va rămâne neschimbată. Mișelia învinsului va fi

înlocuită cu mișelia învingătorului. În esență, aceeași mișelie va stăpâni peste lume.

Întunericul mișeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter și onoare." (pg. 232 - 234)

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE VIAȚĂ LEGIONARĂ

"Patru linii brăzdează mica noastră viață inițială:

1. Credința în Dumnezeu. Toți credeam în Dumnezeu. **Nu era nici un ateu printre noi.** Aceasta ne dădea o tărie invincibilă și o seninătate luminoasă în fața tuturor loviturilor.

2. Încrederea în misiunea noastră. *Nimănua nu i se putea servi nici cel mai mic argument despre posibilitatea victoriei. Erăm așa de puțini, așa de tineri, așa de săraci, așa de urâți și de urmăriți de toată lumea, încât toate argumentele scoase din starea de fapt pledau contra unor perspective de biruință. Totuși mergeam înainte, datorită numai încrederii în rosturile noastre, o încredere nelimitată în steaua noastră și a neamului.*

3. Dragostea dintre noi. Unii ne cunoșteam mai dinainte, având mari legături sufletești, alții însă erau copii, studenți în primul sau al doilea an, pe care nu-i cunoscusem niciodată. Din cele dintâi zile s-a stabilit între noi toți o legătură de dragoste ca și cum am fi fost din aceeași familie și ne-am fi cunoscut de mici copii.

Era nevoie de un echilibru interior pentru a putea rezista. **Dragostea dinăuntru trebuia să fie de aceeași intensitate și forță, cu presiunea noianului de ură din afară.**

Viața noastră în acest cuib nu era o viață oficială și rece, cu distanță între șef și soldat, cu teatru, cu declarații retorice și ifose de șefie. **Cuibul nostru era cald.** Raporturile dintre noi erau absolut familiare. Cineva nu intra aici ca într-o cazarmă rece, ci ca în casa lui, ca în familia lui. Aici nu venea numai pentru a primi ordine. Aici găsea o **rază de dragoste, un ceas de liniște sufletească, un cuvânt de încurajare, o mângâiere, un ajutor la nenorocire sau la nevoie.**

Din partea legionarului nu se cerea atât disciplină, în sens de cazarmă, cât **bună cuviință, devotament și zel la lucru.**

4. Cântecul. Probabil, nepomind pe drumul rațiunii, cu alcătuire de programe, discuții contradictorii, argumentări filosofice, conferințe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice, era cântecul. Cântam acele cântece în care simțămintele noastre își găseau mulțumire. "Pe o stâncă neagră", cântecul lui Ștefan cel Mare, a cărui melodie, se spune, că s-a păstrat din timpul lui, din generație în generație. Se spune că în sunetul acestei melodii intra Ștefan triumfător în cetatea sa de la Suceava, acum 500 de ani. *Când îl cântam, simțeam trăind acele vremuri de mărire și de glorie românească, ne afundam în cinci sute de ani de istorie și trăiam câteva clipe acolo în contact cu vechii soldați și arcași ai lui Ștefan și însuși cu el. (...)*

De aceea, voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veți avea nevoie de a vă orienta în spiritul legionar, să vă reîntoarceți la aceste patru linii de început, care stau la baza vieții noastre." (pg. 234 - 236)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

Exorcizarea strigoilor

"Acești hoți proști, proști, care sunt acum în momentul de față la conducere, nu știu nici să fure, nu știu nici să conducă. Habar n-au! Sunt buimăciți! Nu ca noi..." (Olandezul Marean van Ghelle, aflat în plin "progres cultural")

"Să mușcăm din ei! Eu am mușcat din ei! N-au gust prea bun..." (Senatorul Sorin Oprescu, un altfel de doctor Jivago)

Spuneam altădată că politicienii români au instincte de antropofagi. Este un atavism care se mai reflectă până astăzi în expresii familiare nevinovate: „Mânca-te-ar mama sau tata!”, dar și în reacții de mânie: „Te mănânc, mă!”, „Să mușcăm dâni ei!”. Asta chiar e tare. Parcă îl și vedem pe Ady cum îl mușcă pe Traian. Antropofagia nu mai are însă culoare politică atunci când apare Elena Udrea: toți au priviri de cobrzi, vechii strămoși ai oltenilor. Se transformă în vampiri.

Nu întâmplător, avem niște partide bănuite de fantome. Partidul lui Mucles este muncit de spectrul împăratului-de-Mătase, care, după aforismul unui clasic în viață - „Adriene, nici nu știi! Cât de mic începi să fii! - se comportă întocmai.

Partidul Național Liberal este moleșit de stafia lui Teodor Stolojan. La o ședință oficială, fără „platformiștii” excluși, Varujan Vosganian, purtătorul de vorbe, fezandat de Barroso la Bruxelles, a spus în hohotele gazetăreselor: „Dau cuvântul domnului președinte Teodor Stolojan...!!!” Omul a spus adevărul fără să vrea.

lar Partidul Bocilor este bănuț și el - ați ghicit! - de fantoma lui Traian. Prezentă la Galați la o întâlnire partinică, Anca Boagiu, una din vechile pupile credincioase, a privit cu aceeași ochi umezi și grei-grei, ca ochii Europei lui Homer, apoi a susurat: „După cum spunea domnul președinte Traian Boc...” A pufnit și ea săraca în răs imediat, după care a găsit și explicația la care noi ne-am gândit de mai mulți ani: „Gura păcătosului adevăr grăiește!”... Adică de ce-ar fi Anca o ... „păcătoasă”? Că-i destul de trușeză, ține la munca de partid. Binevoitor ca de obicei, Emil Boc a găsit imediat și justificarea: „Pe fratele meu îl cheamă Traian”. La el s-a gândit și păcătoasa Europa...

„Are privire de killer”

Tot mai inteligente și mai justificate au devenit atacurile lui Ludovic Orban la adresa Marinelului care i-a adus pe liberali în fruntea Guvernului. Recunoștință - floare rară, dragă Ludovic! „Dansează manele la Ciresica, face pe durul și autoritarul, îi place să primească zilnic raportul de la SRI, de la Armată, de peste tot. Ar trebui să primească raportul de dimineață la Spitalul Bagdasar (specializat pe afecțiuni neurologice și neuropsihice). Din păcate, foarte mulți îl au încă model de conducător pe Ceaușescu. Cred că Băsescu va fi foarte greu de bătut. Stă la spritură cu Becali, mănâncă semințe pe stadioane, sunt chestii românești, pe care nu le face întâmplător... Să vă mai spun ceva. Băsescu are însă o charismă negativă. Ce înseamnă să ai charismă? Înseamnă să ai o figură de care să-ți aduci aminte și peste două luni. Băsescu atrage atenția datorită ochiului strămb, are o figură de killer... La Băsescu, 80% din ce vedeți voi este o făcătură. Este actorie și joacă foarte bine.”

Motocicleanu dă cu Mucea în popor

Câtă dreptate are fratele lui Leonard Orban, transformat în comisar de limbă la Bruxelles! (Oare cine să-l fi lovit atât de magistral pe Varujan Vosganian la Parlamentul European?)

Dar nu înțelegem de ce ar fi greu de bătut Marinelul? Nici nu știe să meargă pe

motocicletă. Și apoi, dacă el s-a operat la Viena, Motocicleanu se operează la Paris! Nu există spitale și doctori în România pentru aleșii noștri!

Și apoi, Marinelul s-a luat de tovarășii de la OMV, adică de la LukOil, că ne-au scumpit gazele, mai ceva decât în toată Europa. A obținut și el o reducere de 7 bani la pompă, după care noi am făcut tot ce-am vrut. De ce? Fiindcă noi suntem profesioniști, cu tinerii Dorinel Mucea și Codruț Sereș în frunte. Așa se face că avem cel mai scump gaz metan din Europa. **Abia acum înțelegem că gânditorii de la Bruxelles au tras România pe sfoară.**

Dorinel Mucea a fost înainte de 1988 un diplomat discret la Ambasada României din Turcia. Consilier la Fondul Româno-American pentru Investiții, specialistul Mucea a fost pus de Dan Ioan Popescu, de Mircea Geoană și de Adrian Năstase să se ocupe de așa-zisele privatizări din domeniul energetic. Avea o leafă de peste 4 miliarde de lei pe an. Oficial! Individul face parte din consiliile de administrație a opt societăți: Distrigaz Sud, Termoelectrica, Transelectrica, Electrica, Complexul Energetic Turceni, Hidroelectrică, Complexul Energetic Craiova. Numai de la Electrica, Mucea a încasat un miliard de lei vechi. Fie, că merită!

Și nu este de mirare dacă o simplă secretară este pusă să semneze că a luat 2000 de euro pe zi de la OMV pentru ... „consultanță”. Iată că străinii folosesc români ca „suveici” pentru scoaterea valutei din țară, iar noi plătim facturile la gaze și la petrol. De ce anticoruptul Motocicleanu nu i-a destituit pe Mucea, pe Sereș pentru această situație scandaloză?

Avem comisar, avem și sovromuri cu care aleșii noștri au semnat contracte bizare, cu tot felul de clauze secrete, chiar dacă resursele naturale sunt avuție națională.

Nu mai Mult lubitul și Stîmatul avea parte de aplauze și urale prelungite, ca olandezul Marean van Ghelle. Partidul lui Mucles vrea sânge! Mult sânge!

Le-au legat unii tinicheaua de coadă și sună peste tot la fel: Baronii! Baronii! Și vine Liviu Dragnea și ne oferă definiția cea mai adecvată: „Baronii locali sunt cei care muncesc, care produc venituri locale”. Așa-i! De exemplu, Mucea, promovată de baronul Dan Ioan Popescu, să se ocupe de privatizarea Petrom și Romgaz, este cel mai bun exemplu de sacrificiu pe altarul patriei.

Nu este straniu că Motocicleanu l-a moștenit pe Mucea de la Adrian Năstase și l-a promovată să se ocupe de înstrăinarea resurselor noastre de gaze naturale? A procedat întocmai ca în cazul Cristea de la Loterie.

Nu a recunoscut Republica Molotov!

În sfârșit, liberalii au mai răpus o Muscă: Varujan

Vosganian! Călin Motocicleanu l-a desemnat comisar european, dar în grădina lui Felix s-a auzit atunci urlet de revoltă: „Securistul! Securistul!”

Bietul om fusese deja lucrat până la Parlamentul European.

A venit și Liviu Turcu din State, cu arome noi din dosare vechi și l-a pus în pionezele Bătrânei și Perversei. Marele senator Adrian Ciorroianu l-ar fi atacat în plină ședință pe bietul Varujan Vosganian: că l-a plătit Sorin Ovidiu Vântu (dar pe cine n-a plătit?), că este un necunoscut printre liberalii europeni, că Monica Lovinescu a scris că, în 1996, Virgil Măgureanu s-ar fi opus desemnării elegantului armean ca ministru, din cauza unor probleme de dosar. Adicăte, cum vine asta, Dom' Profesor? Varujan Vosganian are probleme grave de dosar, dar n-ai matală care ai sărit de la Giurtelecu-Hododului direct în căruța Securității de la Băneasa...

Au mai spus alde Ciorroianu că armeanul este prea de dreapta. N-am sesizat un asemenea dicteu la Vosganian, dar dacă spune istoricul?!

Reproșurile nu se opresc însă aici: **Jose Manuel Durao Barroso, președintele Comisiei Europene, l-a primit la Bruxelles și i-ar fi amintit lui Vosganian că ar fi făcut o declarație în 1996, prin care nu recunoștea Republica Moldova. Dar ce român normal la cap, care știe ceva istorie modernă, recunoaște Republica Molotov, creată de diabolicul Stalin, la presiunea ucraineanului Nikita Hrușciov?**

A colaborat sau nu cu Securitatea - nu știm. Cert este că Varujan Vosganian este o victimă nevinovată a mafiei din țară, fiindcă **trebuia înlocuit cu fiul unui securist.** Dixit!

Varujan Vosganian este un caz la fel de absurd și tulburător ca Rocco Butiglione din Italia. Cu diferența că **Rocco Butiglione, acuzat că nu-i iubește pe homosexuali, a spus adevărul până la capăt: „Am fost înlocuit cu Franco Frattini, care este mason. Eu nu eram...”** Domnul Vosganian nu poate merge până la capăt dacă nu are **șorț**.

„Îmi iubesc patria irațional”

Oricum, deocamdată, prin Leonard Orban, inginer mecanic, format la Universitatea din Brașov, **România a primit departamentul "Limbi".** Atât au oferit gânditorii de la Bruxelles unei țări de dimensiunea și de importanța României. Personajul va câștiga 18000 de euro pe lună și nu va avea voie nici să pronunțe numele României. Atunci când se va referi totuși la România, el va găsi formule eufemistice de felul: „În țara pe care o cunosc cel mai bine etc., etc...” Așa spunea cel puțin Jonathan Scheele, șeful Delegației Permanente a Comisiei Europene la București, care ne-a părăsit.

„Care sunt defectele cele mai mari ale românilor?” l-a întrebat o gazetăreasă.

Și venerabilul domn a dat un răspuns antologic: **„Nu am întâlnit oameni care să vorbească atât de urât despre poporul lor și care să-și desconsidere atât de mult propria țară”.**

Oamenii se schimbă. Însuși Horia Roman Patapievici a spus recent că **nu mai este rușinat că e român ca director la Institutul Cultural. Dimpotrivă, își iubește patria „irațional, fără un motiv precis”!** (?)

NOTA REDACȚIEI: Dr. Dumitru Pădeanu din Canada l-a dat în judecată pe Patapievici (art. Din pag. 3). Oare acesta să fie motivul pentru care președintele institutului Cultural Român a început să-și cosmetizeze atitudinea față de România?

„M-a plătit și m-am resemnat”

Febra exorcizării a continuat cu valurile făcute de Liviu Turcu, un ofițer care și-a trădat regulamentul militar, în numele luptei pentru...

Sacrificarea unor nevinovați ca Mona Muscă sau Varujan Vosganian nu face decât să **îngroape definitiv legea lustrăției din România.** Adrian Năstase este o victimă a Securității, dar Mona Muscă a făcut poliție politică!

Doctorul Turcu apare în grădina lui Felix și ne spune că Adrian Năstase este colaborator al Securității. **De ce nu a venit domnul Turcu atunci când aveam cea mai mare nevoie de domnia sa: atunci când Adrian Năstase era șeful Guvernului, sau măcar în campania electorală?**

Însuși Cornel Ivanciuc, șeful departamentului de investigații de la „Academia Cațavencu”, a

povestit ce crize de conștiință a avut atunci când își turma cunoștinții la Securitate pentru 200 de lei.

Ultimul cartuș pentru Mareșal

Fac ce fac unii români și le strică dispoziția „elitistilor internaționaliști”.

S-au depus atâtea eforturi ca un ne-român (Wurmbrand) să fie decretat cel mai mare român la concursul de cultură populară, organizat de TVR1, la care plătim abonamente.

Românii s-au încăpățânat și l-au votat pe Ștefan cel Mare pentru locul întâi.

Pentru „elitisti” este scandalos: lui Ștefan îi plăceau femeile, în loc să-i admire pe bărbați, ca vărul Radu cel Frumos de la București, „omora fără giudeț”, cum spunea cronicarul mare boier Grigore Ureche, de parcă trebuia să ceară părerea parlamentarilor de la București ca „să-i scurteze pe hiecleni”. De pildă, ar fi fost „democratic” să-l întrebe pe Marko Bellissima dacă trebuie să-l captureze pe Mateiaș Corvin sau nu, după ce ungurii invadaseră Moldova.

Este deci semnificativ că, în această perioadă grea, în care statul național este distrus pas cu pas, în numele integrării europene, românii au votat pentru o personalitate care a însemnat pentru istoria lor: autoritate morală, politică și militară, suveranitate națională, deci, implicit, demnitate pe arena internațională pentru țara lor, aplicarea legilor, în special, prin pedepsirea hoților și a trădătorilor. Ca să nu mai vorbim de lovitură năucitoare este ultima victorie a Măriei Sale pentru comuniștii lui Vladimir Voronin, cu toate corciturile lor de la Chișinău, care nu se consideră români. Aici a fost și clenciul concursului: balanța a fost înclinată spre Ștefan tocmai prin voturile date de basarabeni...

Până la urmă, „elitisti” au primit ceva satisfacție fiindcă, totuși, nu se putea mai mult: Carol I a fost pus deasupra lui Eminescu, iar celebrul Wurmbrand a trecut înaintea lui Ion Antonescu.

Altceva însă mi s-a părut lamentabil: marele senator Adrian Cioroianu l-a împușcat pentru a doua oară pe Mareșal. Tânărul istoric a venit cu ultimul cartuș contra unui martir care a avut o singură obsesie: reîntregirea națională a României. Pentru a pleda pentru Ion Antonescu, TVR i-a oferit 3000 de euro. Personajul parcă repeta partitura Alexandrei Sidorovici, soția lui nea Tăchiță și „acuzator al poporului”. Am înțeles o dată în plus cam ce istorie învață studenții

români de la Adrian Cioroianu. Promoția brucanilor de tip nou este în ascensiune și cred că trebuie luată în serios.

Războinicul și bomba din Ferentari

În timp ce Motocicleanu se războia cu Teodor Stolojan și cu platformiștii lui, o primă petardă avertiza România că bomba socială, provocată de țigani, ar putea tulbura toată societatea. Supușii olandezului Marean van Ghelle din Ferentari au fost debransați de la rețeaua de curent electric fiindcă fură energie de zeci de ani și refuză să plătească. Printre ei, se aflau și cetățeni care au rămas în beznă, chiar dacă își plăteau datoriile.

Marean, cel care mușcă din dușmani, nu s-a arătat printre alegătorii lui mânca-ț-aș, decât mult mai târziu în noapte. Și a început răfuiala cu poliștii în Ferentari.

Estimp, Gheorghe Becali se indigna la „Realitatea” fiindcă alții fuseseră considerați miliardari în topul revistei „Capital”, iar el - nu. Avea dreptate omul să sufere, în timp ce atâția feciori ca stânca de Năstase se declară tot mai săraci. Și atunci, supărat, Sfântu Gheorghe din Pipera a plecat în Ferentari, unde se frâșuia Mioara Mantale printre țigani: „Le plătesc io factura.” „Becali! Becali! Becali e Dumnezeu nostru!” Și efectul de imagine zdrobitoare este asigurat.

De ce însă nu a sărit cu factura țiganilor fratele Ion Țiriac, sau fratele Miron Mitrea, sau alți frați pătați?

Oricum, bomba nu a fost dezamorsată, însă am putut vedea că **autoritățile noastre nu au nici cea mai vagă idee cum trebuie procedat.** Iar presiunea crește. Introducerea discriminării pozitive este o eroare: tot mai mulți copii de români se declară romei, plătesc la Partida și ocupă locurile de la liceele mari, rezervate pentru țigani. La fel ca în cazul minerilor, bani frumoși vin de la comunitatea europeană, de la bugetul României pentru emanciparea acestei etnii, cresc palate de aluminiu sau de aramă peste tot, iar necazul rămâne.

NOTĂ: Imaginea de mai sus este chiar din Ferentari.

Paria Europei

Au luat cele mai mănoase contracte în România, au tăiat pentru fier vechi majoritatea fabricilor construite prin înfometarea românilor și le-au exportat, ne-au vândut produse de care nu prea mai aveau nevoie, dar nu vor să-i primească pe lucrătorii noștri la muncă.

Dacă petrolul regiunii va continua să fie transportat exclusiv prin Rusia, aceasta va avea un cuvânt din ce în ce mai important de spus în ceea ce privește politica UE. Spațiul economic și politic evoluează în strânsă interdependență și este important să amintim că promovarea reformelor în întreaga regiune a Mării Negre este îngreuiată de monopolul energetic al Rusiei în zonă.

Memoria lui Iurie Roșca

Iurie Roșca, șeful Partidului Popular Creștin-Democrat de la Chișinău, pare să aibă străfulgerări de amintiri chinuitoare. Presimt că se va rupe de

Voronin și va ieși iar în stradă, însă puțini îl vor mai crede.

Proiectul unificării s-a dus pe apa sâmbetei și pentru că Iurie Roșca și ai lui nu au crezut suficient în el. Nu l-am văzut să susțină ideea reîntregirii naționale.

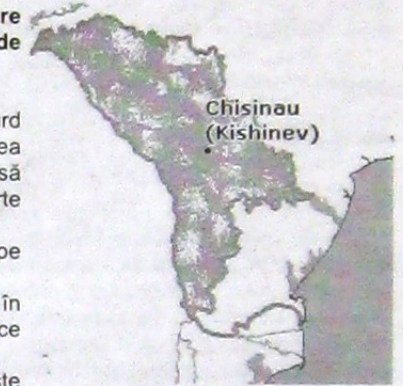
Acum, Iurie Roșca le dă dreptate românilor de dincolo de Prut, care nu mai suportă politicianismul de la Chișinău.

Din cauza lipsei de fermitate, din cauza ignoranței și oportunistului clasei politice, românii din Basarabia constituie unica etnie din Europa, care

încă are probleme de identitate națională.

„Este absurd ca în societatea moldoveană să se poarte discuții interminabile pe chestiunea identitară, în timp ce Republica Moldova este cea mai săracă țară din Europa. Mai ales că

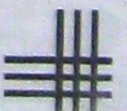
problema identitară este în mare parte una artificială. Este adevărat că o parte dintre reprezentanții populației titulare se consideră români, iar altă parte crede că sunt moldoveni. Dar asta nu provoacă conflicte în interiorul populației majoritare. Ați văzut măcar un caz în care două persoane să se certe doar pentru că unul zice că e român, iar altul - moldovean? Conflictele apar doar atunci când în aceste dispute se implică factorul politic, mai ales atunci când autoritățile vor să impună celor care se definesc români pretinsa identitate moldovenească. Așa s-a întâmplat în 2001, când autoritățile au încercat să elimine din școli obiectele de limba și literatura română și de istorie a românilor, acțiuni care s-au soldat cu manifestațiile de protest de masă din prima jumătate a anului 2002. Același lucru se repetă anul acesta odată cu introducerea cursului de istorie integrată”.

Basarabeni vor rămâne dincolo de noua cortină de fier, cu norme economice din altă lume. Fără o politică de sprijin, ei vor rătăci din nou spre Rusia sau Ucraina.

Iar despre mercenarii de la București ce să mai vorbim!?

Uneori se produc și scene jenante pentru România. Supușii ministrului Vasile Blaga au prins la Giurgiuștii trei basarabeni care nu aveau câte 250 de euro ca să treacă spre Galați. Și atunci au încercat să-i ofere poliștilor două milioane 400 000 de lei vechi. Poliștiii a refuzat fiindcă știa ce dotări ne-am procurat la vamă. Având camera în ceață, bieții oameni au fost arestați pentru... corupție și vor face pușcărie. În sfârșit, am rezolvat-o cu mafia! Dați-i drumul lui Adrian Năstase și lui Dinu Patriciu!

Viorel Patrichi

11 Septembrie 2001: CACEALMA TERORISTĂ SUB BAGHETA CIA?

Cercetare critică retrospectivă de ARMIN RISI, publicată în *Journal Franz Weber* – Montreux, nr. 77 / iulie-sept. 2006, traducere și corespondență TEODOR USCA, ORADEA

La 11 septembrie 2001, în urma atentatelor "teroriste" care au zguduț lumea, oficialii americani, în frunte cu președintele George Bush Jr. au anunțat după numai câteva ore, că acestea sunt rezultatul unui complot orchestrat de terorismul islamic.

Din chiar primele zile după prăbușirea celor două turnuri s-au făcut auzite voci care nu contestau existența complotului ci numai pe aceea a responsabililor lui. Prestigioși cercetători independenți și demni de crezare au subliniat numeroase și grave obiecțiuni la teza oficială. În lumea întreagă și mai ales în chiar Statele Unite s-au constituit numeroase grupuri de studiu a celor petrecute, cu scopul de a informa opinia publică prin articole, cărți, prin Internet. **Articolul ce urmează rezumă principalele concluzii ale cercetărilor științifice și studiului aprofundat al atentatelor de acum cinci ani, din America.**

I. Indicațiile cele mai evidente

1) Prăbușirea absolut identică a celor două turnuri World Trade Center (WTC).

Turnul Nord a fost lovit în plin, într-un punct situat la 16 etaje dedesubtul acoperișului. Turnul Sud a fost lovit oblic, excentric, cu 14 etaje mai jos, adică 30 de etaje sub nivelul maxim. În ce privește Turnul Nord, cea mai mare parte din kerosen a ars în interiorul imobilului. Dimpotrivă, în cazul Turnului Sud, întreaga cantitate de kerosen s-a consumat în atmosferă, lucru ce a produs o imensă bulă de foc, filmată și fotografiată din toate unghiurile posibile. În cazul Turnului Nord, întreaga cantitate de combustibil s-a consumat în interiorul imobilului, spre deosebire de Turnul Sud, unde, practic, nu a putut ajunge nici un strop de kerosen. **Cu toate acestea, cele două turnuri s-au prăbușit de manieră absolut identică și perfectă, la verticală. Explicația oficială: prin ardere, kerosenul ar fi topit stâlpii de oțel (îmbrăcați în azbest) la toate nivelele, în ambele blocuri și în același timp! (???)**

2) Cele două turnuri s-au prăbușit cu viteza **căderii libere**. Fiecare din cele două turnuri avea 110 etaje, adică 412 metri înălțime. După o oră, respectiv o oră și jumătate, ambele turnuri s-au prăbușit dintr-o dată, devenind, în mai puțin de zece secunde, două imense grămezi de moloz. Prăbușirea totală, de la o astfel de înălțime, corespunde, practic, vitezei căderii libere. Explicația oficială: cele două turnuri s-au prăbușit sub greutatea etajelor superioare, prin efect domino! **Etajele superioare (15 într-un caz, 30 în celălalt) nu aveau chiar aceeași greutate și nu ar fi putut nicicum provoca o prăbușire atât de rapidă și de perfectă.** Rezistența construcției masive din oțel ar fi trebuit să împiedice prăbușirea sau să o încetinească în mod considerabil.

3) Arderea kerosenului și topirea oțelului: mărturia pompierilor.

Versiunea oficială ne explică (de exemplu Focus din 15 XI 2001): "kerosenul provoacă un incendiu de aproximativ 1000°C. Deja la 500°C însă, oțelul se înmoaie și pierde între 50 și 70 % din rezistența lui normală." Suntem în fața unor cifre rotunjite în mod grosolan și exagerate (după cum vom vedea). În plus, aceste cifre nu explică întru nimic prăbușirea celor două turnuri! **Dacă ar fi fost vorba numai de temperatură, turnurile în chestiune nu s-ar fi prăbușit la o oră, respectiv o oră și jumătate după impact, într-un moment în care incendiile erau pe jumătate stinse.** Nu s-a văzut încă un zgârie-nori cu structură metalică prăbușindu-se sub efectul unui incendiu, în orice caz nu în acest fel. Pompierii ce au pătruns până la focarul incendiului de la etajul 78, între care comandantul Orio J. Palmer și Ronald P. Bucca erau perfect conștienți de acest lucru. Ei au anunțat prin radio numărul mare de morți și de răniți, precum și prezența a două focare de incendiu, ambele însă sub control. Certitudinea lor că focul poate fi stins fără riscuri, că nu există nici un pericol de prăbușire, i-a determinat să aprobe urcarea a două echipe

suplimentare de pompieri. Cum rămâne însă cu explicația oficială după care în locurile de impact (adică focarele de incendiu) exista o temperatură de 1000°C? **Dacă într-adevăr ar fi existat o astfel de**

temperatură, comandanții pompierilor nu s-ar fi putut apropia de cele două focare de incendiu și nici nu ar fi solicitat urcarea a două echipe suplimentare.

Cu toate acestea, cele două turnuri s-au prăbușit brusc, într-un mod absolut surprinzător, îngropând sub moloz 2900 de oameni, dintre care 343 de pompieri.

4) Pulverizarea materialelor de construcție.

Prăbușirea celor două turnuri a produs un imens nor de praf, ceea ce constituie o frapantă particularitate a celor petrecute la New York în acea zi de 11 septembrie 2001. De unde acest praf? Cea mai mare parte a materialelor de construcție și a echipamentelor de birou au fost pur și simplu pulverizate. Întreaga suprafață WTC ca și cartierele învecinate au fost acoperite cu un strat de pudră extrem de fină, conținând beton, azbest și alte materiale. Această pudră a atins o grosime de până la 8 cm. **Dacă cea mai mare parte a materialelor de construcție nu ar fi fost pulverizată, cantitățile respective de moloz, rămase în urma prăbușirii turnurilor, ar fi fost de cinci până la zece ori mai mari. O astfel de pulverizare însă nu se poate în nici un caz produce când este vorba de o prăbușire datorată unui dezechilibru static. Dimpotrivă, pulverizarea este o consecință tipică directă a oricărei prăbușiri prin explozie.**

5) Ridicarea suspect de grabnică a molozului și dărâmurilor.

Prăbușire sau explozie?
Răspunsul la această întrebare ar fi fost cât se poate de simplu dacă s-ar fi examinat molozul și pudra rezultate în urma prăbușirii diverselor clădiri. Resturile stâlpilor de susținere au fost însă decupate cu suflaiul (procedeu de tăiere cu acetilenă și oxigen), pe ascuns. Muncitorii respectivi lucrau în dosul unor paravane suspect de etanșe, astfel încât să nu se vadă absolut nimic din afară. Resturile metalice au fost rapid transportate în Extremul Orient spre a fi retopite. Toate urmele materiale au fost astfel șterse. În legătură cu acest aspect, criticii vorbesc pe față despre distrugerea deliberată a probelor vinovăției, de complicitatea

anumitor autorități americane. Numai după ridicarea suspect de grabnică a dărâmurilor și sub presiunea opiniei publice, președintele Bush a numit o comisie de anchetă condusă de... Henry Kissinger

6) Atacul Pentagonului.

Primele imagini în legătură cu atacul Pentagonului arată o gaură inițială de numai 5-6 metri diametru, în fațada imobilului. După o jumătate de oră se produce prăbușirea acoperișului, în urma căreia apare o spărtură de 19 m lărgime. **Problema este că anvergura (distanța dintre punctele extreme ale celor două aripi) unui Boeing 757 atinge 38 m!**

Alte puncte suspecte: nu s-a găsit nici o urmă, nici un rest de Boeing 757, nici unul din cei 64 de presupuși pasageri ai avionului. Nici o urmă de motor, nici o urmă de incendiu pe care cele 30 de tone de kerosen, aflate la bordul avionului, ar fi trebuit să îl provoace. Explicația oficială: sub efectul impactului exploziei, cele 60 de tone ale avionului s-ar fi gazeificat împreună cu cei 64 de pasageri și cele 30 de tone de kerosen. **Kerosenul s-ar fi gazeificat fără să ardă. Mare minune!**

În fața acestor nedumeriri și pentru a preveni suspiciunea și neîncrederea în versiunea oficială, autoritățile americane au procurat câteva resturi izolate de avion. Examineate de specialiști, resturile în chestiune s-au dovedit false! Ele nu proveneau de la un Boeing 757!

7) Avioane cu un număr suspect de redus de pasageri: cursa AA 77: 289 de locuri, 64 de pasageri (avion gol pe trei sferturi); cursa AA 11: 351 de locuri, 92 de pasageri (avion gol pe aproape trei sferturi); cursa UA 175: 351 de locuri, 65 de pasageri (avion gol în proporție de peste 80%); cursa UA 93: 289 de locuri, 45 de pasageri (avion gol în proporție de peste 80%). **Cursele ocupate sub 50% din capacitate sunt în mod normal anulate sau transferate către alte companii.** Era vorba de zboruri de cursă lungă, de la un ocean la celălalt, în cadrul cărora sub-ocuparea avionului antrenează pierderi importante. Cu toate acestea, în dimineața respectivă, au decolat patru astfel de avioane, sub-ocupate, de cursă lungă.

8) Urme "teroriste" suspecte, cusute cu fir prea gros!

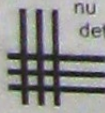
Aproape imediat după producerea atentatelor, înainte ca orice anchetă să poată fi efectuată, s-a anunțat oficial că este vorba de opera unor teroriști de-ai Islamului, că se impune declararea războiului contra acestora. În același timp, precum în scenariile de la Hollywood, poliția americană descoperea, chipurile, o serie de dovezi absolut convingătoare: teroriștii ar fi garat automobilul lor (închiriat) pe un loc interzis din aeroportul Boston-Logan. S-ar fi certat din această cauză cu un trecător și, culmea, ar fi abandonat pe canapeaua din spate un manual de pilotat în limba arabă, precum și (nici nu se putea altfel) un... Coran! Apoi s-a anunțat descoperirea a două bagaje ce nu ar fi urmat cursul obișnuit de verificare, și care, vezi Doamne, nu puteau să aparțină decât teroriștilor. În aceste bagaje s-ar fi găsit instrucțiunile lui Mohammed Atta și nelipsitele sloganuri islamiste uzuale. S-a anunțat chiar descoperirea pașaportului unui terorist, între ruinele de la WTC. **Pașaportul ar fi căzut din avion fără să fie atins de foc, apoi ar fi aterizat pe o stradă din New York, sub nasul unui polițist!**

Să fi fost teroriștii chiar atât de stupizi, de băuți în cap?

Sau poate adevărații autori ai atentatelor au semănat pe ici și pe colo probe false, pe care apoi tot ei le-au găsit? Așa se petrec lucrurile în cadrul oricăror operațiuni necurate ale tuturor serviciilor secrete.

9) Alte puncte suspecte:

- **Falimentul aproape total al tuturor mecanismelor de securitate, mai ales în cadrul Pentagonului și la Washington;**

- Tranzacțiile bursiere enorme ce au avut loc pe 10 septembrie;

- Adoptarea în pripă a foarte suspectului "Patriot Act", decret ce anulează un număr important de drepturi civice, la numai cinci zile după 11 septembrie;

- Expedierea unor cantități letale de bacili de anthrax pe adresele lui Tom Daschle (lider al majorității din Senat) și a lui Patrick J. Leahy, președinte al Comitetului de drepturi din Senat. Ambii criticaseră masiva dizolvare a drepturilor civice prin decretul "Patriot Act", formă pe cât de subtilă pe atât de banală a terorismului de stat!

In ce privește impresionantele cantități de bacili de anthrax, acestea s-au dovedit a proveni din rezervele, teroriste și ele, ale laboratoarelor militare americane.

evenimentele de la 11 septembrie este că FBI nu posedă o astfel de probă". ("is because the FBI has no hard evidence connecting Bin Laden to 9/11").

Putem rămâne gură căscată cu toții. Cinci ani după atentatele de la 11 septembrie poliția FBI afirmă că nu deține nici o dovadă cu privire la participarea sau implicarea lui Ben Laden.

La 11 septembrie 2001, atât președintele Bush cât și Rumsfeld și mulți alți responsabili americani au declarat că atentatele sunt opera lui Ben Laden și a complicilor acestuia. Pe această bază au fost declarate războaiele din Afganistan și din Irak, care au costat viața a câteva zeci de mii de soldați și de civili!

Concluzie

Cinci ani după evenimentele de la 11 septembrie 2001, administrația Bush nu este capabilă să argumenteze în mod coerent acuzațiile sale contra lui Ben Laden. Cu alte cuvinte, administrația Bush nu poate justifica în nici un fel războiul din Afganistan.

Pe de altă parte, numeroase sunt indicațiile ce arată că versiunea oficială, cu privire la evenimentele din 11 septembrie 2001, nu este în nici un caz adevărată.

Tentativele unora dintre membrii administrației americane, de a reexamina datele problemei și de a furniza un răspuns coerent la diversele nelămuriri, au fost zădărnicate în mod sistematic și deliberat.

Numeroase fapte evidente constituie tot atâtea dovezi că evenimentele de la 11 septembrie 2001 sunt o afacere internă americană, mai ales a serviciilor secrete și a cercurilor financiare oculte, aceleași care, de ani de zile, prin intermediul marionetelor lor politice, proclamă necesitatea unei noi ordini mondiale.

Evenimentele de la 11 septembrie 2001 au favorizat enorm proiectul acestei noi ordini mondiale, atât prin războaiele din Afganistan și din Irak cât și prin legile antiteroriste și antidemocratice ("Patriot Act" și altele).

Cum se face însă că o astfel de înșelăciune nu a fost divulgată de nici unul dintre numeroșii participanți la realizarea ei?

Lucrurile nu stau chiar așa! Trebuie să recunoaștem că anumite fapte și anumite cercetări au ieșit la lumină, că personalități eminente au exprimat în mod public opiniile lor cu privire la organizarea deliberată a unor oribile crime în masă, cu privire la conspirație, complot și alte crime, inclusiv înaltă trădare, după cum a afirmat fostul colaborator al lui Bush, Morgan Reynolds.

Marile ziare, posturile de radio și televiziune, care manipulează marele public, au zădărnicit orice tentativă de a scoate adevărul la lumină. Nu există nici o instanță independentă care să acționeze pe plan criminalistic și juridic. Nu mai vorbim nici despre factorii de presiune și de intimidare, inclusiv asasinarea persoanelor nesigure, nici despre complotul tăcerii stabilit între protagoniști legați prin interese comune. Suntem însă pe deplin conștienți că toate acestea ne situează într-o zonă inumană, pe care spiritele normale abia o pot concepe și pe care nu o pot admite. Gândul ne duce la profețiile evanghelice privind venirea lui Anticrist, despre care se știe că va reuși să înșele lumea întreagă. Termenul de Apocalips a fost unul dintre cei mai utilizați, în legătură cu evenimentele de la 11 septembrie, inclusiv în mediile, presa și televiziunea oficială.

II. Raportul oficial de anchetă

Faimoasa National Commission on Terrorist Attacks upon the United States și-a publicat raportul oficial de anchetă în iulie 2004, sub forma unei cărți: "The 9/11 Commission Report". Ziarele principale au preluat papagalicește și au aprobat fără rezerve acest raport.

Nu mai puțin însă, cercetătorii independenți l-au supus unui examen adevărat. Cel mai important dintre aceștia, David Ray Griffin, fost profesor la Claremont School of Theology, a publicat o replică intitulată "The 9/11 Commission Report: Omission and Distortions".

În cadrul studiului său, prof. Griffin semnalează că Philip Zelikow, directorul executiv al Raportului Comisiei Naționale, nu este o personalitate independentă, ci un om legat. Legat de interesele familiei Bush, inclusiv ale actualului președinte. Zelikow a fost un colaborator al Președintelui Bush senior, a susținut controversata și de pomina alegere a lui Bush Jr. Odată instalat, actualul președinte l-a numit în echipa de tranziție de la NSA (National Security Agency), serviciu secret paralel, superior în raport cu CIA.

Griffin subliniază că versiunea oficială este exact o "teorie a complotului" și încă una mai puțin coerentă și mai discutabilă decât eventuala "teorie alternativă a unui complot".

Zelikow și colaboratorii săi s-au inspirat din versiunea oficială, pe care nu au supus-o unui examen critic.

Marile obiecțiuni ale cercetătorilor independenți (numerotate mai sus de la 1 la 10) sunt trecute în întregime cu vederea de Raportul Zelikow.

"Scholars for 9/11 Truth"

În ianuarie 2006, peste 60 de academicieni și de oameni de știință s-au reunit în cadrul unui grup numit "Scholars for 9/11 Truth", care a deschis site-ul internet ST911.org. Animatorii acestui grup sunt Steven Earl Jones, profesor de filosofie la Duluth, Universitatea din Minnesota și Brigham Young, fizician la Universitatea din Utah. Brigham Young publicase deja în 2005 o expertiză de anvergură a cărei concluzie era că cei trei zgârie-nori WTC nu au putut fi dărâmați decât prin dinamitate controlată (controlled demolition), lucru evident pentru cel ce compară imaginile cunoscute cu cele produse prin demolarea imobilelor compromise cu ajutorul explozivilor. Punctul de topire a oțelului este în jur de 1500°C, în vreme ce temperatura de ardere a kerosenului nu depășește 1000°C. Oțelul turnurilor WTC ar fi putut rezista vreme de șase ore la o temperatură de 1100°C. Jones semnalează că la câteva zile după 11 septembrie, printre ruinele WTC s-a găsit oțel ce se topise până la stare lichidă, lucru ce nu poate fi explicat decât prin prezența unui exploziv de mare putere (high-tech).

La 10 februarie 2006, ST911 a adresat o scrisoare deschisă la 100 de senatori americani, arătând o serie de fapte, puncte litigioase și criticabile, cerând crearea unei comisii internaționale de anchetă.

Îndoielnica "video-casetă cu spovedanii și mărturisiri" afgane

Specialiștii din cadrul ST911 au examinat faimoasa video-casetă cu mărturisiri, pe care

soldații americani ar fi găsit-o în decembrie 2001, în Afganistan. Casetă prezintă pe Oussama Ben Laden laudându-se de a fi organizat, împreună cu Mohammed Atta, atentatele de la 11 septembrie. Specialiștii în criminalistică au comparat fotografiile autentice de-ale lui Ben Laden cu imaginea lui "Ben Laden" de pe video-casetă "afgană". Prin măsurarea diverselor dimensiuni ale feței, s-a dovedit că este vorba de două persoane diferite. Specialiștii au descoperit un dosar "uitat" conținând informații personale despre Ben Laden. S-a aflat, de exemplu, că Ben Laden este stângaci. Ori, video-casetă "afgană" prezintă un Ben Laden ce scrie cu mâna dreaptă!

Video-casetă în chestiune și-a făcut apariția în presa americană în momentul precis când, după lansarea ofensivei lor în Afganistan, Statele Unite aveau nevoie de un surplus de propagandă. Toate acestea sunt explicate pe larg de Eric Hufschmid în DVD-ul său Painful Deception.

Cea de a doua cerere a grupului ST911

Membrii grupului "Scholars for 9/11 Truth" au formulat o nouă cerere, semnată de 10 000 de cetățeni, pe care, la jumătatea lunii iunie 2006, au trimis-o tuturor membrilor Congresului american. Semnatarii cererii pretind publicarea probelor decisive în nu mai puțin de 12 domenii. În viziunea lor, aceste probe ar permite declararea versiunii oficiale cu privire la evenimentele din 11 septembrie fie falsă, fie adevărată. Este vorba de descoperirea adevăraților responsabili ai evenimentelor din 11 septembrie, ceea ce, după guvernul american, nu ar trebui să constituie un secret, întrucât acestea au servit ca motiv de război contra Afganistanului, fără să mai socotim motivul indirect al celui de al doilea război contra Irakului. Dacă chiar nu ar avea nimic de ascuns, guvernul american ar trebui să favorizeze publicarea urgentă a acestor dovezi!

Mărturisirile Poliției americane FBI

Site-ul internet al poliției FBI conține o listă cu cei mai căutați teroriști din lume, inclusiv Ben Laden. Potrivit explicațiilor oferite prin internet de către FBI, Ben Laden nu este urmărit decât pentru atentatele cu bombe asupra ambasadei americane de la Dar-Es-Salam și Nairobi. Nu se spune nici un cuvânt despre 11 septembrie.

La 5 iunie 2006, grupul de cercetători "Muckrater Report" s-a adresat poliției FBI pentru înțelege de ce Ben Laden nu este urmărit și în legătură cu "atentatele" de la 11 septembrie.

Rex Tomb, purtătorul de cuvânt FBI, a dat următorul răspuns: "Motivul pentru care pe site-ul nostru Most Wanted nu se găsește nici o probă concretă în legătură cu implicarea lui Ben Laden în

Correspondență

DESPRE COMUNISM (I)

Comunismul este doctrina politică inventată de Karl Marx și Friedrich Engels și pusă în practică de Vladimir Ilici Lenin.

Este în același timp și o credință, o erezie sau sectă. Conform părintelui Iustin Pârnu, comunismul face parte din grupul ereziilor milenariste, iar părințele Serafim Rose vedea în comunism o formă de nihilism militant.

În esență, comunismul este o credință satanică care a pornit să facă război cu Hristos și Biserica Sa, promițând oamenilor întemeierea unei Împărății veșnice, aici, pe Pământ, opunându-se astfel total Ortodoxiei care cheamă pe om la Împărăția Cerurilor, Împărăția lui Dumnezeu.

Karl Marx se naște la 5 mai 1818 la Trier din părinți evrei trecuți la credința baptistă. Mai târziu el se va înscrie în **Masonerie** respingând orice formă de creștinism.

Friedrich Engels se naște la 28 nov. 1820, la Barmen. Mai târziu va lua contact cu cercurile oculte afiliate Masoneriei, ajungând **Mare Preot într-un cult satanic**.

Cei doi, alături de Lenin, au fost apropiați de cercurile evreilor sioniști, cu ajutorul cărora au înfăptuit **Revoluția din Rusia**.

"**Manifestul Partidului Comunist**" este de fapt un plagiat ordinar al programului uneia dintre obscurele loji masonice londoneze ("Alianța Dreptilor", filială a organizației masonice **EVREIEȘTI B'nai B'rith** – "Fiii Alianței"). Din loja "Alianța Dreptilor" a făcut parte și Karl Marx. (Marx l-a considerat pe Kant "teoreticianul german al revoluției franceze".)

Primul editor al **CHARTEI COMUNISMULUI**, a fost Jean Laffite, traficant de sclavi și arme și membru al unor societăți anarhiste europene și americane. În ianuarie 1848, Laffite a dus o copie a "Manifestului" și în America, pentru "marele său prieten" Abraham Lincoln.

Deși ideologia comunistă, creație a evreilor sioniști și a lojilor masonice, s-a născut în vest, s-a decis aplicarea ei în est, în Imperiul Rus, care deja era slăbit de acțiunile subversive ale masonilor ce se desfășurau de peste un secol.

Sponsorizați de Marea Finanță, în special de casa **Rotschild** (proprietară – în prezent – a unei averi colosale, printre care și a Băncii ING-Bank) și de Serviciul Secret German, nucleul de revoluționari comuniști în frunte cu Lenin, a fost "inoculat" în Rusia pentru a înfăptui **Revoluția**.

Înainte de revoluție, Lenin și ceilalți derbedei își făceau veacul la Zürich, Elveția. Pe data de 9 aprilie 1917, orele 15:10, Lenin și grupul său de bolșevici au părăsit Zürich-ul cu un tren special. Printre cei 33 de călători, alături de Lenin și soția sa Nadejda Krupskaja, se afla și Zinoviev (evreu, nume real Apfelbaum), cel cu care Lenin întreținea de ani de zile o relație homosexuală.

O dată cu lovitura de stat pe care au dat-o bolșevicii și după ce au preluat puterea, au declanșat o cruntă prigoană împotriva Bisericii lui Hristos dar și asupra altor culte creștine.

Se estimează că numai în U.R.S.S. comunismul a omorât în jur de 60 de milioane de oameni, în special creștinii ortodocși.

Singurul cult care nu a fost prigonit de bolșevici era cultul mozaic, deși unii rabini au fost și ei închiși sau deportați.

Comunismul este opera evreilor. Ei sunt teoreticienii dar și cei ce l-au pus în practică – nu doar în Rusia. Pentru a-mi argumenta afirmația voi aduce câteva date: **Vladimir Ilici Ulianov Lenin** – evreu; **Leo Trotsky (Lew Davonovich Bronstein)** – evreu – Comisarul Armatei și Marinei; **Josef V. Stalin (Josiph David Djuclashvili-Kachba)** – evreu; **Grigore Zinoviev (Apfelbaum)** – evreu – Comisar pt. Interne; **Kohen Volodarsky** – evreu – Comisar pt. Presă și Propagandă; **Samuel Kaufman** – evreu –

Comisar pt. Proprietăți / Rurale; **Steiberg** – evreu – Comisar pt. Justiție; **Schmidt** – evreu – Comisar pt. Lucrări Publice; **Ethel Knigkisen** – evreică – Comisar pt. Aprovizionare; **Pfenigstein** – evreu – Comisar pt. Sănătate; etc.

Din 502 posturi ale organizațiilor de prim rang în conducerea Statului în primii ani după revoluția, 459 posturi erau ocupate de EVREI și numai 43 au fost ocupate de creștini de alte naționalități.

În România, în 1944 Partidul Comunist număra 400 de membri din care peste 300 erau EVREI (afirmație făcută de Elie Wiesel într-un interviu). În 1945, Partidul Comunist a atins cifra de 200.000 de membri, majoritatea evrei.

Și iată câteva citate, în care vorbesc chiar EVREII:

"Marxismul este forma modernă a profeției evreiești" (Reinhold Niebur's speech before the Jewish Institute of Religion, New York, 3 oct. 1934);

"Recent, rasa noastră a dat lumii un nou profet, care are însă două fețe și două nume: pe de o parte, numele său este Rothschild, conducător al tuturor capitaliștilor, iar pe cealaltă parte, Karl Marx, apostolul celor care vor să îl distrugă pe celălalt" (Blumenthal, "Judisk Tidskrift" nr. 57, Suedia, 1929);

"Noi, evreii, care am pozat odată ca mântuitori ai acestei lumi, azi nu mai suntem altceva decât seducătorii, distrugătorii, incendiatorii și călăii ei" (Oscar Levy).

Iată și câteva fragmente din cartea **"Întorcerea la Hristos"** de Ioan Ianolide (cel mai apropiat și bun prieten al lui Valeriu Gafencu, sfântul închisorilor comuniste), apărută în Ed. Christiana, 2002:

pg. 379: **"Iudaismul își are originea în păcat și neascultare, în crima lui Cain, în vițelul de aur, în ucigașii prorocilor, în luda vânzătorul, în cărturarii și fariseii fâțarnici, în crima lui Caiafa. E o ieșire a evreilor din harul**

dumnezeiesc, care s-a agravat în ultimele 2 milenii prin lupta împotriva duhului sfânt, încât iudaismul despre care vorbim și cu care suntem confrunțați se caracterizează prin: satanism, minciună, ură, tiranie, materialism, ateism, senzualism, rasism, patima dominației mondiale.

Iudaismul a închis lumea în materie. [...] Evreii lucrează cu un duh rău, căci au acceptat ispita pe care a respins-o Hristos și tocmai de aceea îl urăsc.;

pg. 380: **"Inteligența lor impresionează și strălucește, încât a generat marxismul și relativismul – dar toate sunt închinate în neant.;"**

pg. 381: **"Azi numai evreii pot impune punctul lor de vedere, atât președintelui SUA cât și președintelui URSS [...]"**

Și-au făcut legi pentru ei, încât ei sunt tabu în lumea întreagă, le este totul permis și nimeni nu poate spune adevărul despre ei fără ca omenirea să ia foc. [...]"

Evreii de azi se închină lor înșiși ori materiei, deși în fond ei se închină lui satana [...]. Ura împotriva dușmanilor lor e neîmpăcată, când subtilă, când sângeroasă, fiind ea însăși o modalitate de solidaritate între ei. Ei formează un imperiu unitar în lumea diversă și manevrează după scopurile lor. Ei vor fi întotdeauna cu cei învingători, dar vor salva pe toți evreii, indiferent de răspunderile pe care și le-au asumat.;

pg. 401: **"Marxismul ar fi rămas o teorie abstractă dacă Lenin nu îi dădea o procedură.** Lenin s-a identificat cu concepția marxistă și a completat-o prin teoretizarea principiilor procedurale. [...] Acum există un model infailibil marxist-leninist [...]. Distingem în interiorul sistemului trei faze: 1. propagandă și agitație; 2. politică și revoluție; 3. structurarea societății și **implicit a spiritului [...].**

În România marxismul a fost cunoscut prin socialism. **Socialismul marxist avea terenul pregătit prin revoluția din 1848 și prin liberalismul burgez.** Marxismul a profitat de toate curentele vremii care destrămau vechea ordine spirituală și socială. S-a folosit de evoluționism pentru a explica evoluția omului și a lumii. S-a aliat cu Freud (evreu) care, degradând concepția despre om prin reducerea lui la libido, nu era departe de amorul liber propovăduit de Marx. [...] **Sindicalismul apare ca o inovație marxist-leninistă.** [...] Evreii intră în partidul comunist ca prime elemente; toți evreii din țară i-au finanțat pe comuniști.

Presă evreiască, foarte puternică, este fâțiș de stânga.

Aripa cea mai importantă a francmasoneriei române, reprezentată prin Mihail Sadoveanu, face și ea jocul materialismului științific."

pg. 412: **"Începând cu Revoluția Franceză, elita creștină a pierdut masele populare în favoarea antihriștilor. Însă lovitură de grație avea să-i fie dată Bisericii în sec. XX [...]. Materialismul științific al lui Marx a diagnosticat bine criza social-politică, a speculat-o și a realizat impresionantul marș al Revoluției sovietice. Sub lovituri mortale au fost strivite atât burghezia, cât și Biserica.;"**

pg. 418: **"Intellectualitatea occidentală crescută și educată fără Dumnezeu și fără ideal s-a comunizat cu ușurință și a tras după ea toată istoria veacului.;"**

pg. 419: **"Comuniști se folosesc în Occident de tot ce este decadent în moravuri, în societate și-n orânduiri. Lipsa de ideal a Occidentului liber facilitează idealul comunist. Lipsa de suflet a Occidentului duce la mecanica psihică a materialismului dialectic. Adormirea religioasă facilitează pseudo-religia marxistă [...]. Europa și America sunt în mod evident guvernate de procomuniști."**

Vladimir Tismăneanu este evreu, și fiul unor evrei marxiști. El este pus de Traian Băsescu să ancheteze dacă au existat sau nu crime în comunism. Cu alte cuvinte a fost pus lupul paznic la oi, căci "ce se naște din pisică, șoareci mănâncă".

Cine este însă Traian Băsescu?

(continuare în numărul viitor)

Emanuel Ștefaniu, Craiova

Cartea tânărului și prolificului doctor în Economie Radu Mihai Crișan (despre care cititorii noștri au aflat din numerele precedente ale revistei), carte apărută anul acesta în București (Ed. Cartea Universitară), nu mai are nevoie de nici o prezentare suplimentară; preferăm să acordăm cât mai mult spațiu cărții în sine:

Revoluția franceză, ca și cea sovietică, avea nevoie de anumiți oameni; ei îi trebuia să creeze tipul revoluționarului. De aceea, a înlăturat toate formele mai vechi de învățământ, cu aceeași neîmpăcată ură căreia i-au căzut atâtea din așezămintele capabile încă de viață ale vechii Franței. Creatori fără rezerve, revoluționarii au înțeles să facă nou în toate, dând contemporanilor ceea ce le trebuia pentru a nu fi oameni de curte și de lume, ci cetățeni luptători. **Se creează, astfel, școala publică, comună tuturor și gratuită.** (...)

Așadar, astăzi, universitatea este o școală de specialități, nelegate între ele, fără nici un fel de spirit comun și aceste creațiuni au un scop care nu e în societate, ci peste ea și, poate, chiar împotriva ei. **S-a creat tipul omului abstract, în afară de orice tradiție și de orice împrejurări în care ar avea de trăit, omul care știe dinainte unde va fi așezat, ce gesturi va face în fiecare moment, omul pentru care neprevăzutul n-are nici o importanță (incapabil să facă față oricărei schimbări neașteptate a condițiilor sale de existență n.n.).**

Școala fiind în afară de viață, învățându-te să nu îți cont de nimic ce e dincolo de casta cultă, duce la o școlarizare formală a omenirii. De aici a ieșit o **umanitate scăzută, lipsită de energie și de entuziasm, lipsită de puțința de a acționa și de reacționa, o umanitate împuținată și strămbată**. De aceea, dacă "școala de odinioară era contactul dintre cineva care vrea să învețe și cineva care știe, astăzi (ca să înveți n.n.) ești silit, de multe ori, să te duci la tot felul de imbecili cu atestate, care nu cunosc, nici pe departe, ceea ce au pretenția să te învețe.

Așa, "se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri și de peste tot, omul în afară de tradiție, în afară de mediul în care a trăit; iar de societatea aceasta nenorocită, intrată în tipicul școlii, oricine poate abuza, orice aventurier sau orice bandă politică se poate face stăpânul ei.

Oricine își poate da seama că, în loc să ne pierdem vremea fără vreun folos, cine știe pe unde – poate prin cine știe ce cafeenea, cârciumă, colț de stradă –, este mai bine să stăm acasă, sau să mergem la o bibliotecă, și să urmărim cu atenție filele unei cărți care ne interesează.

Dacă din două ore libere cât avem, de regulă, cel puțin, pe zi, am întrebuința numai una singură pentru lectură, ar fi de ajuns pentru ca să obținem o cultură demnă de luat în seamă. Sunt atâtea cărți interesante, ce ne dau învățăminte științifice, sociale, etc., precum și cărți literare, care ne descrețesc fruntea, care ne dau dispoziție sufletească, care ne mai îndulcesc viața. Apoi sunt o sumedenie de reviste ieftine, în care se găsesc articole destul de variate și de instructive – după cum scrie și Scarlat Demetrescu

Așadar, după cum pledează și **MIRCEA ELIADE** ("50 de conferințe radiofonice" - Ed. Humanitas, Buc., 2001, pag. 120),

"lectura ar putea fi un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un mijloc de informare sau de contemplație estetică".

Însă, **pentru a putea beneficia - în condițiile înspăimântătoare eterogenității calitative a informațiilor cuprinse în puzderia de tipărituri din timpul**

zilelor noastre – de binefacerile ei, trebuie, înainte de toate, să știm să triem tipăriturile cu care intrăm în contact, în sensul de "a nu citi cărțile

proaste sau mediocre, și de a nu citi pe cele bune la timp nepotrivit (adică, atunci când suntem insuficient de maturizați pentru înțelegerea pertinentă a lor n.n.). Petre Georgescu-Delafras, Tari și slabi, Editura Cugetarea, București, 1937, pag. 86, 87

Verificarea lecturilor se face foarte simplu: ne simțim mai bogați sufletește și informațional, mai vii, mai umani, după o anumită carte? Asta e întrebarea care trebui să și-o pună fiecare.

Este cu desăvârșire inutil să citim acele sute de cărți care nu ne spun nimic, care nu ne emoționează și nici nu ne îmbogățesc, acele sute de cărți mediocre, seci și, uneori, dăunătoare. Asemenea cărți se recunosc repede: după zece sau douăzeci de pagini. Se recunosc prin fluviul lor mediocru de fapte ne semnificative, prin personajele ireale, abstracte și inerte, prin mediocritatea analizelor, prin truismele filosofice și limba literară lipsită de orice valoare.

În locul acestor cărți, care costă și bani și timp, s-ar putea citi cărțile bune, sau s-ar putea descoperi cărți uitate.

Lectura nu ajunge o artă decât în clipa când știe să prevadă valorile și să distingă emoțiile estetice. Și, ca și oricare altă activitate a spiritului omenesc, și arta lecturii nu ajunge o artă nobilă, decât prin puterea sa de a prevedea erorile și mediocritățile, și prin virtutea de a economisi timpul, cărțile esențiale pe care trebui să le cuprindă o bibliotecă personală fiind puține la număr."

Prin ce mijloc lectura începe să ne învețe să gândim, să înțelegem?

Majoritatea semenilor noștri, citesc, în cel mai bun caz, ca să afle lucruri noi, ca să știe cât mai multe lucruri. **Dorința aceasta este excelentă la începutul educației, dar e fatală la mijlocul vieții, la maturitate. Trebuie descoperite, atunci, cărți care ne ajută nu să știm, ci să înțelegem; cărți care ne îndeamnă, fără știrea noastră, la gândire, la examen, la reflecție personală.**

Găsim atâtea lucruri de făcut, atâtea probleme de dezbătut, atâtea munci de împlinit – trecem prin atâtea pasiuni, și entuziasme, și revolte, și dureri, și bucurii, încât nu mai avem nici timp, nici înclinare de a gândi puțin și la ființa noastră sufletească, la fericirea noastră. **Fericirea se confundă, în lumea modernă, cu nenumărate erezii și simulacre, dar cea mai obișnuită confuzie este între fericire și confort.** De aceea, oamenii care caută, cu orice preț, confortul, îmbelșugarea, stăpânirea a cât mai multe și mai scumpe lucruri, nu vor întâlni, niciodată, fericirea... Fericit nu poate fi decât omul care nu se

teme de realitate, care îi pătrunde legile, care își cunoaște, mai ales, sufletul...

Gândiți-vă câte lucruri încurcate s-ar simplifica și câte dureri obscure ar fi înlăturate, dacă, în fiecare noapte, înainte de a se pregăti pentru somn, omul ar rămâne numai câteva minute singur și ar avea curajul să privească drept realitatea... Noi, de obicei, trecem direct din patimile, din ambițiile, muncile și reveriile zilei, în somnul inert al nopții. **Nu avem nici măcar cinci minute ca să medităm; să ne amintim, adică, adevăratul sens al vieții, să ne amintim că moartea ne poate surprinde în orice clipă, și noi n-am făcut nimic, dar absolut nimic, pentru creșterea și luminarea sufletului nostru.**

Nu înțelegi viața cercetând milioanele de fragmente care o alcătuiesc, ci încercând să-i pătrunzi sensul esențial. Nu poți înțelege omul studiind antropologia, istoria sau economia politică, ci lămurindu-ți, ție însuși, sensul existenței umane, condiția umană.

De aceea se întâlnesc astăzi atâția oameni care nu știu de ce trăiesc, care nu înțeleg ce înseamnă sensul existenței.

Aceasta încă n-ar fi prea grav.

Dar se întâmplă și altceva. Asemenea oameni au o viață sufletească pipernicită și bolnavă. Sunt foarte mulți oameni bolnavi în jurul nostru, nu numai piperniciți sufletește. Constatăm, chiar, un fenomen general: că, în timp ce creșterea organică a omului (dezvoltarea trupului omenesc) este continuă, ea neterminându-se decât odată cu moartea biologică – creșterea spirituală a sa se oprește în jurul vârstei de 16 ani. De atunci, majoritatea oamenilor nu mai cresc, nu se mai dezvoltă. Aceasta din cauza unei insuficiente nutriții spirituale.

Omul modern trăiește prea mult înconjurat de fapte și adevăruri abstracte, universale.

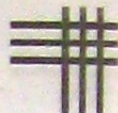
Un extraordinar potențator este rugăciunea. "Ea - ne dezvăluie același **Mircea Eliade** - este trăirea sentimentului de dependență, înălțarea sufletului către Dumnezeu, setea de mântuire – adică de împăcare a omului cu el însuși și cu Firea... În

rugăciune se rezumă drama condiției umane, marea ei neputință și arzătoarea ei speranță... Rugăciunea îndelungată și arzătoare "hrănește înțelegerea noastră spirituală, face loc în suflet să primim pe Dumnezeu, luminează omului lucrurile lui Dumnezeu, ajută să crească credința și nădejdea în Lumea Binelui".

"Din viață nu rămâi decât cu faptele de iubire morală. Asta e bagajul cu care pleci sus, asta e toată averea ta. Tot ceea ce facem, de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, se înregistrează undeva în finitul care ne înconjoară și, când plecăm din viață ne reîntâlnim cu noi, fiind direct răspunzători pentru tot ce am făcut."

Selectie realizată de Nicolae Badea

ITINERAR SENTIMENTAL (I): ISMAIL – TATAR BUNAR

Globetrotter înfocat, am la activ 35 de țări vizitate printre care și Insulele Hawaii, nu credeam vreodată că voi avea ocazia să vizitez sudul Basarabiei (cunoscut și sub numele de Bugeac).

Mi-am dorit dintotdeauna să pun piciorul pe aceste pământuri românești care au fost înstrăinate cu forța în anul 1944, dar dorința mea era pur și simplu utopică până în 1990, din cauza neorganizării de excursii, a necunoașterii limbii ruse și a greutății obținerii vizei de la ambasada Ucrainei dacă nu aveai o rudă chiar și de grad mic sau o invitație scrisă de la vreun amic (vizată însă de organele locale ale miliției).

Am avut norocul să pot vizita aceste meleaguri în urmă cu 6 sau 7 ani, la sfârșitul unui mic concediu petrecut în Delta Dunării: la înapoiere, pe faleză, la o agenție de turism din Tulcea am văzut că se organiza o excursie cu vaporul și autobuzul, de 5 zile, pe itinerariul Tulcea – Ismail – Tatar Bunar – Cetatea Albă (și retur), la un preț mai mult decât acceptabil. M-am înscris pe loc în excursie, am achitat costul și cu chitanța ca act m-am prezentat la Ambasada Ucrainei, de unde am luat viza în numai două zile; peste o săptămână eram din nou la Tulcea, gata pentru îmbarcarea pe vas. În prealabil însă mă documentasem în legătură cu locurile pe care urma să le vizitez; unica sursă de informare a fost Enciclopedia României, primul volum, apărut în anul 1938. Atât! Restul, Dumnezeu cu mila! Sau, mai elevat, tabula rasa. Am avut surpriza neplăcută ca șefa agenției de turism să-mi comunice că grupul format nu urma să fie însoțit de un ghid calificat, întrucât toți participanții la excursie (în afară de mine) erau din jud. Tulcea, având rude în Basarabia și practicând micul comerț la frontieră (eufemism pentru cuvântul „bișniță”).

Lată-mă urcat pe vas, alături de cca. 30 de concelățeni, toți dolidora de bagaje, nici unul în postură de turist cu aparat de fotografiat. Vasul ucrainean pornește în aval, pe brațul Chilia care este acum frontieră naturală cu Ucraina.

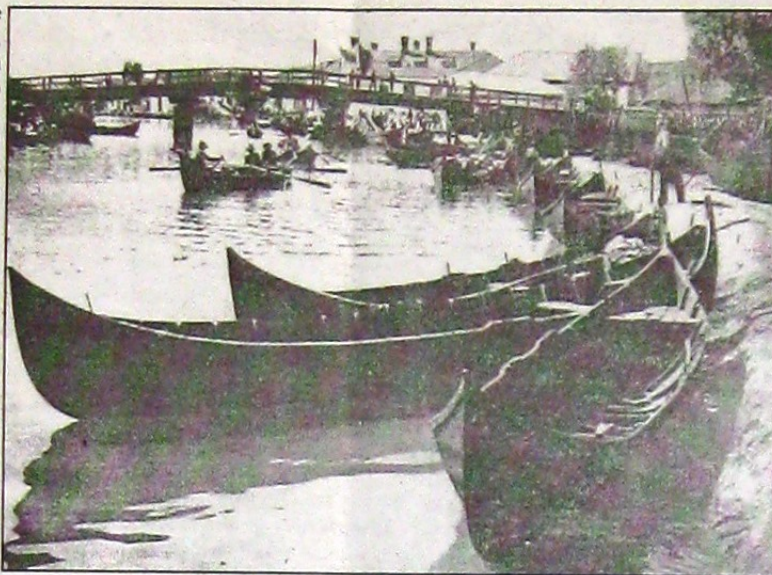
Pe cel mai larg braț al Dunării, care are 60% din debitul ei, admir de pe punte splendida panoramă care se schimbă la dese intervale. Păduri dese de sălcii plângătoare aflate pe maluri, câmpii verzi pe care pasc cai și vite, lotci de pescari, câtrănite, denumite mohune, și mai ales stoluri de păsări gălăgioase specifice zonei sau pescăruși care zboară deasupra vaporasului, cerșind călătorilor să le arunce bucăți de pâine în apă.

Ajungem la **RENI**. Orașul se află mult în spatele falezei: se văd în depărtare doar câteva acoperișuri. În portul fluvial sunt câteva vase, iar de pe faleză copii ne fac semn de prietenie, la care răspund. Zămbesc amintindu-mi că tatăl meu a fost la Reni în 1923, când era soldat și făcea armata la Brăila. În perioada interbelică se organiza o cursă de înot fond pe mare, pe ruta Brăila – Galați – Reni. Tata nu a urcat pe podiumul învingătorilor dar a avut satisfacția că a terminat epuizanta cursă de peste 45 km, dovadă fiind o îngălbenită fotografie care reprezintă pe toți concurenții, puțini la număr, care au ajuns la Reni.

ISMAIL

Privesc cu nesaț panorama dunăreană și după o oră se văd în depărtare macaralele înalte, multe ca număr, de pe cheiul ISMAILULUI. Portul este mai mare decât Tulcea, are cca. 2 km de chei unde ancorează permanent numeroase vase, toată flota ucrainiană avându-și sediul aici, deși mai sunt porturi la Reni, Chilia Nouă și Vâlco. (datorită canalelor care îl brăzdau, era cunoscut între cele două războaie mondiale ca „Veneția românească” - o exagerare, totuși, zic eu.)

Acostăm: de aici drumul la Cetatea Albă îl vom face cu autobuzul. Controlul vamal se face rapid, în ciuda bagajelor voluminoase ale călătorilor. Nu se cere să se desfacă nici un colet pentru a se cerceta conținutul. Pe fețele vameșilor și ale tulcenilor numai zâmbete; la plecare, câteva străngeri de mână prietenești. Poate din mâinile tulcenilor se

strecoară cu discreție câte o hârtiuță cu valoarea în concordanță cu volumul bagajului. Îmi vine și mie rândul. Vameșul se uită la fotografia de pe pașaport, apoi, lung, la figura mea. Surpriza este că eu nu am bagaj, ci doar o mică geantă cu strictul necesar și aparat foto. Devin „suspect” și sunt întrebat pe românește unde mă duc și dacă am bani pentru schimb valutar. Declar suma (o hârtie de 50 de dolari, pe care o arăt). Îl conving pe vameș să nu mă controleze corporal și acesta îmi dă drumul.

În noua gară fluvială, tulcenii sunt așteptați de rude sau probabil de prieteni, care le cară bagajele. Cca. 10-12 lipoveni români aflați în Ismail își fac publică intenția de a se alătura grupului la întoarcerea în România.

Ni se spune că avem timp de a vizita Ismailul trei ore, iar autobuzul este parcat în centru, ni se indică locul.

Până în centrul orașului, pe un drum în pantă, cu mici dealuri de lut pe care cresc în voie scaieții, este aprox. 1 km. Fac apel la istorie și mă gândesc la oraș. Până în 1812 întregul ținut, împreună cu Moldova dintre Prut și Nistru, cade în mâinile rușilor. Rușii l-au colonizat cu populație bulgară în sudul Dunării la care s-a adăugat și populația rusă. În 1856 ținutul a fost retrocedat Moldovei spre a fi reluat de ruși în 1878. În 1918 este încorporat României, în iunie 1940 este ocupat cu forța de URSS, din 1941 până în 1944 iar a devenit teritoriu românesc, ca de atunci și până în prezent să fie din nou înstrăinat. Cine știe, roata istoriei se poate întoarce iar, să dea Dumnezeu!

Scot din buzunar un carnețel în care am notat ce scria în Enciclopedia României despre monumentele istorice ale Ismailului: numele cetății din care nu au mai rămas decât valuri de pământ și fosta moschee turcească cu frumoase coloane de marmură, transformată de ruși după 1812 în biserică. Atât!

Ajung în centru: la „km 0”, o biserică de mici dimensiuni. De jur împrejur mult spațiu liber, biserica este ca o insulă. În fața ei lume multă, o pereche de tineri căsătoriți sunt fotografiați împreună cu nașii și rudele lor.

O femeie cu o tavă în mână servește felii de cozonac și pahare cu vin, atât invitaților, cât și celor „gură cască” (printre care mă aflu și eu). Nuntașii „se prind” că nu sunt de prin părțile locului și îmi spun ceva ce nu înțeleg, zâmbetele însoțesc cuvintele.

Găsesc și biserica fostă moscheie (se cunoaște acest lucru după turla albastră careia i s-a tăiat crucea). A fost depozit și acum este înconjurată de schele, probabil că va fi restaurată și redată credincioșilor ortodocși.

Încotro să merg? Un drum scurt mă duce la piață. Niște mici magazine înconjurată de maghernite. Mărfă de proastă calitate, prea puține produse ambalate: se vând la kilogram făina, mălaiul și chiar pastele făinoase. Comerțul ambulant este însă în floare. Oamenii săraci își strigă marfa: creme de ghet, săpunuri, țigări (majoritatea ucrainene, fără filtru), ziare, ace cu gămălie și ace de siguranță - toate puse pe ziare, pe trotuar. Alții sunt „anticali”:

vând cărți, numere vechi de reviste, samovare, lămpi electrice, aprinzătoare de aragaz, pantofi și haine.

Peste tot un miros puternic de pește sărat sau proaspăt. Se găsește din belșug la aproape toate magazinele alimentare. Clientul îl primește în ambalaj din hârtie. Prețul este derizoriu, în timp ce la noi peștele a devenit mâncarea bogatului.

Îmi cumpăr o gogoșă umplută cu brânză de vaci și mărar. Este delicioasă și îmi mai cumpăr două, calde, pentru drum. Aud în spatele meu vorbindu-se românește. Întorc capul și văd o pereche de bătrâni. Soț și soție, omul de peste 70 de ani. Intru în vorbă cu ei și se bucură că vin tocmai de la București pe meleagurile lor. Sunt români get-beget și îmi spun cu mândrie că părinții lor au fost în București (asta în urmă cu cca. 75 de ani). Discuția se încinge și sunt poftit la

un rachiu la o „bombă” din apropiere. Trag o dușcă din băutura tare și încoloră, un fel de vodcă aromată, și stric și eu o mahoracă. Chelnerița blondă, cu o față lată de colhoznică, solidă, mă întreabă dacă nu am ceva de vânzare și dacă nu schimb dolari. O refuz politicos și este dezamăgită. Uncheșul mai trage un „trăscău”, eu nu, și i se dezleagă limba, amintirile din copilărie îl copleșesc. Mi-a spus că a fost în Straja Țării când era elev în clasele primare, că a fost la Iași și la Suceava în excursie cu toată școala, că locuiește într-un sat unde foarte mulți oameni în vârstă vorbesc românește. Satul se numea pe vremuri „General Averescu” (generalul era fiu al acestor meleaguri); acum se numește altfel (denumire rusească pe care nu am reținut-o). Satul se află la 20 km de Ismail, pe malul lacului Iaplug (un lac lung de nu-i dai de capăt, plin de pești, regele lor fiind somnul, cel mai mare somn având, cică, mărimea unui copil. Îmi dă adresa lui și mă invită la el vara viitoare.

La ora fixată, în centru, lângă biserică, autobuzul mă aștepta. Zămbesc când îl văd: parcă a făcut războiul din 1917, este mic și pătrat, banchetele sunt din lemn, iar motorul face un zgomot asemănător unui avion Boeing. Mai am un sfert de oră până la plecarea autobuzului.

Oamenii care trec sunt prietenoși, și de o sărăcie vizibilă. Gândul mă duce cartea reporterului Const. Virgil Gheorghiu, „Ard malurile Nistrului”, în care acesta povestește, în capitolul „Ismail și o cameră de execuție”, despre atrocitățile comise de trupele de securitate ale N.K.V.D.-ului în 1940 față de preoții și românii înstăriți (considerați „exploatați”): luați din casă noaptea, acești români au fost împușcați fără nici un proces.

„Pătratul pe patru roți” se pune în mișcare. Șoferul, un tânăr corpulent, cu chelie și cu dinții din față din viplă, ne spune că peste două ore vom face primul popas la Tatar Bunar.

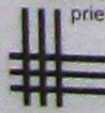
Trecem cu viteză mică prin sate cu case mărunte, cu garduri din ciment și acoperișuri din plăci bituminoase. Griul predomină pretutindeni, culoarea cenușie parcă lasă amprentă în felul omului de a fi. Viața ca și casa...

TATAR BUNAR

Ajungem și la TATAR BUNAR, în centrul comunei. Câteva persoane coboară cu bagajele din mașină, cred că vor să rămână aici. M-am înșelat: așteaptă autobuzul care să-i ducă la rudele lor, în Chilia Nouă. Ei sunt de vis a vis, din Chilia noastră, care se află față în față cu Chilia Nouă ucraineană. În cinci minute doar, cu o barcă cu vâsle, ar fi ajuns dincolo, traversând Dunărea, dar intrarea în Ucraina nu se face oricum, ci numai prin Ismail, prin punctul de frontieră. Se pierd două zile pe drum (nu mai vorbesc de banii pe transportul cu vaporul și cu autobuzul).

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

Spiritualitate românească

CUVÂNT CĂTRE CEI CE CAUTĂ ADEVĂRUL (I)

MOTTO: Scriu pentru cei care au vrut să găsească adevărul în Biserică, dar s-au smintit de una sau de alta și au preferat să combine învățăturile creștine cu elemente mai mult sau mai puțin oculte.

Există foarte mulți oameni care, dintr-o sumedenie de motive, nu pun preț pe viața spirituală. Au găsit pricini de sminteală în Biserică, sau cred că trebuie să profite de plăcerile lumesti, la care credința creștină le cere să renunțe. **Și atunci se mulțumesc să creadă în Dumnezeu, fără a-și pune problema mântuirii.**

Dacă faci parte din această categorie, ar fi bine să te gândești care sunt urmările firești ale acestei atitudini religioase. Nu putem cocheta cu adevărul. Adevărul vrea să îl cunoaștem. **Adevărul este Hristos.**

Ce este viața fără Hristos? O luptă disperată împotriva necazurilor, împotriva greutăților vieții, pentru ce?

Pentru bucurii trecătoare, pentru tot felul de deșertăciuni. **Toate bucuriile lumii acesteia trec. Crezi că, pe patul de moarte, îți va ajuta la ceva că ai avut o casă mare sau o mașină scumpă? Sau că trupul tău a excelat prin frumusețe? Sau că ai dansat frumos? Sau că ai văzut cine știe ce țări străine? Sau că...**

Dacă cineva mi-ar da o palmă, nu știu dacă as fi în stare să întorc obrazul celălalt. Dacă cineva m-ar blestema, nu știu dacă as fi în stare să îl binecuvântează. Dacă cineva mi-ar spune că drumul pe care este merg este greșit, și dacă mi-ar aduce argumente pentru aceasta, cred că as avea puterea să îmi recunosc greșelile, chiar dacă acest lucru m-ar dura mai tare decât o palmă și chiar dacă m-ar umili mai mult decât o jignire. **Suntem oameni, suntem plini de iubire de sine, chiar dacă ne dăm sau nu ne dăm seama.**

Totuși, nici unul dintre noi nu cred că ar alege în deplină cunoștință de cauză nici iadul, nici minciuna, și nici întunericul veșnic.

Tocmai de aceea scriu acest cuvânt despre care mărturisesc că mi-as fi dorit să îl primesc eu însumi cu vreo zece ani în urmă.

Nu am încredere în priceperea mea de a vorbi despre Dumnezeu, dar nădăjduiesc că cel puțin sinceritatea mea te va pune pe gânduri.

Despre mine îți scriu doar că am făcut yoga cu cel mai controversat guru din România, și că eram atât de convinși că urmând învățăturile sale mă aflu pe calea adevărului încât aș fi făcut și cel mai absurd lucru pe care mi l-ar fi cerut. Dacă mi-ar fi spus să mă arunc sub un tramvai, aș fi făcut-o, fiind convins că prin aceasta voi progresa spiritual.

Când cineva mi-a spus să mă rog la Dumnezeu, am răspuns plin de aroganță că rugăciunea e calea celor slabi, calea cerșetorilor, și că eu vreau să devin Dumnezeu.

Nu îmi imaginam că aș putea deveni un credincios obișnuit, sau că aș putea renunța la "adevărurile transcendente" care îmi hrăneau setea de cunoaștere.

Sunt foarte conștient că aș fi putut citi multe cuvinte asemănătoare cu cel pe care ți-l voi scrie ție, și că nu le-aș fi dat prea multă atenție. Cred că citirea lor m-ar fi incitat să disprețuiesc și mai mult

Nici dacă aș face o listă lungă de sau-uri nu as putea găsi vreo plăcere lumească a cărei amintire să gonească spaima întâlnirii cu moartea.

Încearcă să te gândești că vei muri, și atunci e puțin probabil să nu regreti că ai stat departe de calea mântuirii.

învățăturile Bisericii, și să depun și mai mult efort pentru a ieși din ciclul reîncarnărilor.

De ce scriu? Pentru că, oricât de sigur ai fi că ideile tale sunt bune, oricât de mult ai disprețui învățăturile ortodoxe, s-ar putea ca, peste ani, să îți schimbi punctul de vedere.

"Ia uite, acum a trecut de la fanatismul yoghin la fanatismul creștin...", ai putea gândi.

Vreau totuși să mărturisesc în fața ta că Adevărul există, că este o persoană, că este Însuși Iisus Hristos, Mirele Bisericii.

Îmi e destul de greu să îți scriu, mă tot gândesc la cum aș fi reacționat eu la aceste rânduri dacă le-aș fi citit când făceam yoga. Cred că aș fi renunțat să citec lucruri atât de plicticoase. Și motivul principal ar fi fost că lipsa de convingere a argumentelor pe care m-aș fi așteptat să le găsesc într-un astfel de cuvânt, mi-ar fi hrănit propriul mod de înțelegere a credinței creștine.

Ideea de la care vreau să încep acest cuvânt este că nimic nu e mai important decât Adevărul.

Adevărul nu este al nimănui. Adevărul există pur și simplu. Dar unii îl recunosc, și alții nu.

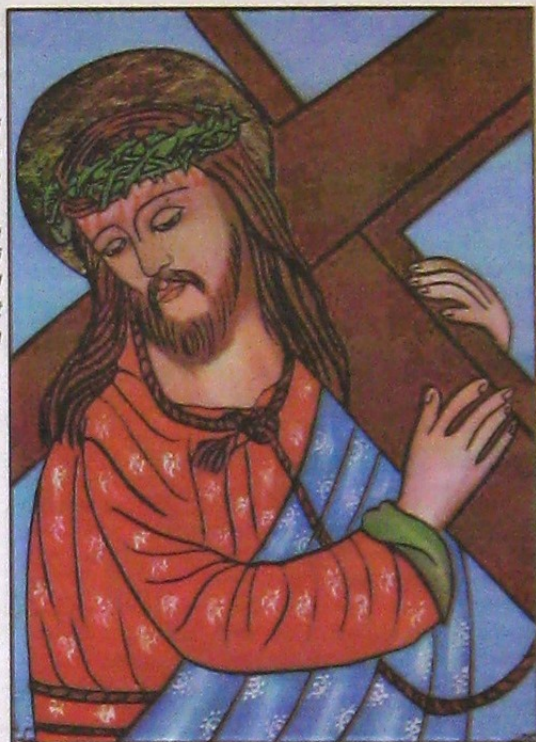
"Și ce încredere pot avea eu în cuvintele unuia care, indiferent unde se află, simte nevoia de a-i convinge pe ceilalți să primească același adevăr cu el?"

Eu nu vreau să fii de acord cu mine. Eu nu vreau să mă aflu în delicata postură de "dascăl". Acest fapt îmi dă o mare libertate. Adică nu am cum să îmi pun nădejdea în spusele mele. Mai mult chiar, ceea ce îți voi scrie nu va conține aproape nimic original: ideile pe care ți le voi scrie nu îmi aparțin.

"Si atunci, ce să fac, să citec ideile tale, la a doua mână? Mai bine mă duc direct la sursă."

Ar fi bine să te duci direct la sursă, la învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii. Dar eu încerc să pregătesc puțin terenul pentru această întâlnire. Cunosc nu puțini oameni care, deși plini de râvnă cunoașterii, după ce au citit două-trei scrieri patristice s-au declarat plictisiți de filosofia creștină.

Nu îți scriu în nici un caz pentru a birui eu, pentru a te îngenunchea cu argumentele mele. Acest lucru

este cu neputință. Eu sunt destul de sceptic față de polemicele teologice. Din moment ce Dumnezeu nu îngăduie ca existența Sa să fie demonstrată științific, polemicele nu pot avea rezultate prea spectaculoase.

Îmi pare cam lungă această introducere. Fiind însă alergic la mesajele triumfaliste pseudo-ortodoxe, și fiind și mai alergic la pseudo-misionarii disperate care, dacă nu convertesc în câteva minute, aleargă la o "oaie" mai receptivă, nu mă pot grăbi. Lucrurile pe care ți le scriu sunt prea delicate pentru a fi aruncate cu lopata.

"Și totuși, de ce îmi scrii, dacă spui că nu ai încredere în arta ta de a convinge?"

Tocmai de asta îți scriu, pentru că, dacă mă aflu în adevăr, dacă adevărul este în Biserică Ortodoxă al cărei fiu nevrednic sunt, atunci Dumnezeu va împlini neputințele mele și mă va ajuta să vorbesc despre El. Și cred Lui că mă va ajuta, deși sunt păcătos.

Scriu pentru cei care vor să cunoască iubirea lui Hristos. Scriu pentru cei care fac alergie la predicile rostite în limbaj de lemn, pentru cei care s-au plictisit de articolele religioase în care sunt folosite mereu aceleași cuvinte și stereotipii care nu mișcă inima omului.

Scriu pentru cei care au vrut să găsească adevărul în Biserică, dar s-au smintit de una sau de alta și au preferat să combine învățăturile creștine cu elemente mai mult sau mai puțin oculte.

Îți voi spune cum m-am hotărât să îți scriu: zilele trecute am fost invitat să prezint una dintre cărțile mele la o festivitate care avea loc într-un cunoscut liceu bucureștean.

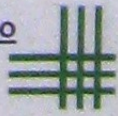
În deschidere, organizatorul a cântat o melodie religioasă atât de fals încât a stârnit hohote de râs în sală. Apoi, când o fată a recitat ceva din Păunescu, organizatorul a asigurat fondul muzical, cântând cu elan o altă melodie. Când am auzit-o, am fost convins că e vorba de șlagărul copiilor care cerșesc prin metrou: "Mămelor din lumea-ntreagă, eu vă dau un singur sfat, nu lăsați copii pe stradă..." Mă miram cum, atâta vreme auzind cântecul, nu îmi dădusem seama că e vorba de muzică religioasă.

(continuare în pag. următoare)

VASILE DANION

- Extras din site-ul

www.sfaturiortodoxe.ro

Cu greu am ajuns la concluzia că de fapt organizatorul cânta o altă melodie (tot în rețelele elevilor).

Când un preot le-a citit o cuvântare interminabilă despre post, plictiseala copiilor a ajuns la apogeu: discursul era sec, părintele nu se ostenise să îl învețe, și stilul nu era deloc potrivit pentru ascultători.

Copiii aveau nevoie de niște cuvinte pline de căldură care să îi emoționeze. Aveau nevoie ca cineva să le vorbească și despre frumusețea prăznuirii Nașterii Domnului, nu numai despre cum se postea în Legea Veche sau despre cum denumesc catolicii postul Crăciunului.

Mi-am dat seama că, dacă m-aș fi aflat printre elevii din sală, discursul părintelui ar fi pus capac la toate: m-ar fi convins că viața creștină este ceva artificial, care nu înfrumusețează omul, care îl transformă într-un robot care execută orbește comenzile primite de la Dumnezeu. Și ar fi trezit în sufletul meu dorința de a căuta adevărul în altă parte decât în Biserică, unde nu m-aș fi simțit "acasă".

Poate că ai avut și tu ocazia să ascuți discursuri care nu ți-au plăcut.

Eu, pentru a-i convinge pe elevi că nu sunt de acord cu cuvântările care nu merg la inima ascultătorilor, pentru a le atrage atenția asupra faptului că, **deși părintele respectiv îi plictisea, totuși chemarea Bisericii trebuie să se facă auzită și în inimile lor**, le-am spus:

- *Ați auzit, poate, cuvântări religioase care v-au plictisit. Și pe mine m-au plictisit. Ați văzut, poate, emisiuni religioase care v-au plictisit. Și pe mine m-au plictisit. Ați citit, poate, cărți religioase care v-au plictisit. Și pe mine m-au plictisit. Dar, așa cum există predici sau cărți plictisitoare, așa există și predici sau cărți care trezesc în suflet dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu...*

Nu contează ce le-am mai spus. Important este faptul că aceiași elevi, care cu puțin timp înainte glumeau, începuseră să fie atenți. Nu toți, mai rămăsese o parte a sălii care șușotea. Dar ceilalți ascultau cu atenție ce le vorbeam despre Crăciun.

Cred că organizatorul s-a supărat pe mine pentru că am vorbit așa. Dar copiii au fost mișcați. Nu aveam nimic cu părintele care vorbea mai înainte, și nici nu am vrut să mă evidențiez dând lecții de retorică (mai mult chiar, știu foarte bine că nu e cazul să substitui mesajul unui slujitor al altarului, oricât de neiscusit la vorbă ar fi; Dumnezeu a dat misiunea propovăduirii cuvântului slujitorilor altarului. Aceasta nu înseamnă că, atunci când sunt invitați, mireni trebuie să refuze să vorbească, ascunzându-se sub masca falsei smerenii). Și m-am convins încă o dată de faptul că elevii nu sunt reticenți față de subiectele religioase; sunt reticenți numai față de ceea ce este lipsit de viață, artificial, mort.

Ți-am povestit despre peripețiile de la Ziua Liceului X... cu un scop foarte precis: poate că și tu ai ascultat predici sau ai citit cărți care te-au plictisit. Și poate că aici este cauza pentru care ai început să cauți adevărul în afara Bisericii.

Aducându-mi aminte de cărțile și de revistele despre paranormal pe care le citeam cu ani în urmă, nu e greu să observ cât de interesante mi se păreau acestea comparativ cu plicticoasele scrieri despre lupta împotriva patimilor.

Sunt conștient de faptul că rândurile mele ar putea zgăria păreriile unor anumiți "pravoslavnic", dar acest cuvânt nu li se adresează, așa că nu voi încerca să împac și capra și varza. Și, dacă ceea ce îți scriu li se pare greșit, îi invit pe ei să îți scrie cu mai multă iscusință. Oricum, le-aș atrage atenția asupra faptului că te-au neglijat cam multă vreme.

Cred că fiecare credincios ar trebui să se simtă în Biserică "acasă", mai acasă chiar decât în casa în care locuiește.

Mi-a trebuit însă multă vreme ca să scap de toate prejudecățile legate de Biserică, și să o iubesc, să înțeleg că ea este Trupul lui Hristos.

Noi, creștinii, intrăm în biserică o dată sau de câteva ori pe săptămână, dar în Biserică ne aflăm în fiecare clipă.

Este plicticoasă credința creștină? Este plicticoasă lupta împotriva patimilor?

Nu, în nici un caz.

Nu numai că omul are nevoie să parcurgă anumite trepte până să descopere frumusețea unei cărți precum este Scara Sfântului Ioan, și până să se hotărăscă să urce pe această scară.

E mult mai palpitant să citească despre cine știe ce apariții extraterestre, sau despre cine știe ce vindecări miraculoase. De ce? E mai ușor să afli o sumedenie de lucruri despre universul paranormal decât, să zicem, să te spovedești cu inima plină de căință sau să faci un Paraclis al Maicii Domnului. Oamenii caută o cale spirituală care să necesite cât mai puțin efort.

În ziua de astăzi e la modă să ai "preocupări spirituale". În ce constau acestea? În cumpărarea revistelor și cărților despre paranormal, în citirea lor, în vizionarea emisiunilor televizate ce tratează această temă, în discuții interesante despre același subiect, la serviciu și acasă.

"Să combinăm utilul cu plăcutul!" Iată unul dintre sloganurile spirituale ale omului contemporan. În zilele noastre s-au împușinat de tot atei. Astăzi nu mai dă bine să fii ateu. E ca și cum ai spune că ești prost. E mult mai rentabil să îți ascunzi ateismul sub forma unei afirmații gen: "Eu cred într-o inteligență superioară." Și mai rentabil este să muți centrul de greutate pe negație: "Eu cred, dar nu în bazaconiiile de la biserică. Acolo se învață și lucruri bune, dar restul..." Prin astfel de cuvinte omul se plasează într-un spațiu foarte sigur: nu îl poate acuza nimeni că e un simplu animal rațional. El crede. În ce crede, nu contează: important este că are credință.

OARE???

Crezi că există fantome sau vârcolaci? E în regulă, înseamnă că nu ești orb față de lumea spirituală. Crezi în vise sau în metodele de ghicire a viitorului? Înseamnă că nu te mulțumești cu banalitatea lumii profane.

Nu este greu să observăm că mulți oameni s-au îndepărtat de Biserică pentru că li s-a părut că drumul Bisericii nu este compatibil cu modul lor de viață. Oamenii fug de ceea ce li se pare că le îngustează orizontul.

Biserica afirmă că tot ceea ce învață ea este adevărat. Asta înseamnă că, dacă un om crede altceva decât învață Biserica, se rupe de adevăr, se rupe de calea mântuirii.

Nu este prea comod să fii de acord cu o afirmație atât de tranșantă.

Trăim într-o lume a înțelegerii, o lume în care intoleranța este pusă la zidul infamiei, iar toleranța este ridicată pe soclul vechilor idoli.

În fața poziției dure pe care o are Biserica față de problema cugetării independente, omul și-a găsit un punct de refugiu: alege din credința Bisericii și din

Biblie numai ceea ce îi place, numai ceea ce i se pare adevărat.

Au trecut vremurile în care, din cauza stăpânilor atee, oamenii să fie învățați că Hristos este doar un mit. Astăzi sunt învățați că a fost un personaj istoric. Și frumusețea învățăturilor sale despre dragostea de Dumnezeu și de aproapele nu este contestată nici măcar de către marii maeștrii ai Orientului. Ei recunosc importanța persoanei lui Iisus, pe care îl consideră un avatar, o mare figură spirituală a cărei misiune a fost de a-i ajuta pe oameni să înlocuiască ura cu iubirea și războiul cu pacea. Omul își păstrează libertatea de a discerne binele și răul. Omul este măsura tuturor lucrurilor. Omul va decide ce trebuie să creadă și ce nu. **Căți oameni, atâtea concepții despre Biserică.**

Neîncrederea în învățăturile Bisericii (și când spun aceasta înțeleg încrederea oarbă în anumite învățături, și respingerea celorlalte), a avut ca efect faptul că unii, însetați de adevăr, au înțeles că adevărul trebuie trăit de om. Și atunci s-au apucat de practici spirituale care, deși celorlalți le par ciudate, sting setea de cunoaștere. Omul nu mai caută adevărul: l-a găsit, și, din acel moment, singura lui preocupare este de a merge pe calea acestui adevăr.

E firesc ca, în momentul în care cineva găsește adevărul, să se lase mistuit de acest adevăr. Singura rețineră justificată este provocată de faptul că mulți oameni se grăbesc să descopere adevărul, și ajung în cele mai ciudate fundături. Cam așa li se întâmplă și celor care intră în oastea diavolului. La început, se simt foarte liberi. Dar în clipa în care își dau seama că libertate lor este fictivă, nu mai știu cum să fugă. Rămân pe cale, fără a vedea o ieșire din labirint.

Să ne gândim la membrii diferitelor grupări orientale care, ajunși la proxenetism, la droguri și la alte rafinatele ezoterice, vor să pună punct aventurii lor spirituale. Dar și-au donat averile gurului. Case nu mai au: singurul lor punct de reper este comunitatea în care și-au spălat creierile. Dacă renunță la comunitate, vor fi niște inadaptați. Comunitatea le-a imprimat un mod de viață, comunitatea i-a format. Educația primită acolo este mai puternică decât cea primită în cei "șapte ani de-acasă". Nu mai au nimic al lor. Nu au casă, nu au serviciu. Rudele îi disprețuiesc și nu vor să îi ajute. Au sufletele rânite și nimeni nu vrea să le întindă o mână de ajutor. Și atunci rămân în mocirlă.

Nu este greu să ne dăm seama că, vrând să găsească adevărul, mulți oameni au ajuns pe culmile rătăcirii. Au ajuns la autodistrugere.

Eu vreau să încerc să îți explic că învățătura Bisericii nu este compatibilă cu alte învățături religioase. Fac aceasta din două motive: pentru a te ajuta să înțelegi că nu poți fi în același timp ortodox și eretic, și pentru a te ajuta să te apropii de Biserică.

Ce rost are să te conving că te afli în erezie și nu te poți numi creștin dacă crezi în reîncarnare, sau dacă crezi că toți oamenii sunt părțile de Dumnezeu?

Nici dacă mergi la biserică, nici dacă te împărtășești, (după ce ai ascuns la spovedanie faptul că ai o credință diferită de cea a Bisericii), nu poți fi creștin.

Nu este de ajuns să vrei să fii creștin pentru a avea această calitate.

Pentru a fi creștin trebuie să te modelezi după învățăturile creștine.

Dacă refuzi aceste învățături, sau dacă le combini cu învățături parabisericești, te rupi de Trupul lui Hristos care este Biserica.

Eu nu te pot obliga și nici măcar convinge să fii ortodox. Dar te pot ruga să îți precizezi credința.

"Dar nu este mai bine așa, să vii la biserică deși crezi în reîncarnare, să vii la biserică deși vindeci cu bioenergie? Nu e cel mai important lucru să vii la biserică?" - m-a întrebat cineva.

Nu, important este cum vii la biserică. Important este să vii ca un fiu al Bisericii, și nu ca un fiu al ereziei.

(continuare în numărul viitor)

STIMATE ABONAT,

Datorită situației economice, a inflației și a posibilităților financiare de tipografiere a revistei, din ian. 2007 prețul revistei va fi 1,5 RON (15.000 lei vechi) exemplarul (urmând să mai crească puțin pe parcursul anului).

Din cauza taxelor de expediere și având, totodată, în vedere, faptul că vor crește și acestea, prețul unui abonament pe întreg anul 2007 va fi de: 30 RON (300.000 lei vechi) pentru țară.

Pentru străinătate va fi de 38 euro (sau 45 \$) pentru expedierea unui singur exemplar (pentru mai multe, în funcție de greutate, vă vom comunica trimestrial valoarea diferențelor care sperăm că nu vor fi mari); trimiterea se face par avion (USA, Canada). Având în vedere faptul că trimiterea din străinătate a contravalorii abonamentului este puțin dificilă, este necesar să ne contactați telefonic și să ne confirmați abonamentul și pentru anul 2007.

În speranța că dumneavoastră ne veți înțelege și veți aprecia și în viitor eforturile noastre pentru editarea revistei, vă rugăm să vă abonați în continuare, trimițându-ne – prin mandat poștal – contravaloarea abonamentului chiar din luna ianuarie 2007. Vă mulțumim!

Secretar de redacție col.(rtg.) Nicolae Badea

CONTRIBUȚII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înființat această rubrică pentru a putea să mulțumim pe această cale susținătorilor publicației noastre!

Li vom publica pe donatori în trei feluri, după importanța donației sau după dorința de confidențialitate (sau nu) a fiecăruia:

- la donații de 100 RON (1 milion lei vechi) vă vom publica fotografia;

- la donații mai mici există două opțiuni: publicarea numelui și eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte.

Redacția vă va trimite prompt chitanța de confirmare, dacă are unde.

Adresa este cea de la abonamente (a se vedea mai sus), pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacție.

Prin această rubrică se răspunde necesităților de transparență (să facem viața mai ușoară celor ce își bat capul cu monitorizarea revistei) și necesităților noastre financiare.

Opțiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conținutul informațiilor pe care ni le trimiteți.

S-au remarcat Ion Dumitru Călin și Aglae (Elveția), cu donație de 650 RON.

Dr. Nicolae Constantinescu (Elveția) ne-a donat 140 RON;

Domnii George Mormocea (București) și Horațiu Bob (Timișoara) ne-au donat fiecare câte 100 RON.

Tuturor acestora le transmitem, și pe această cale, vii mulțumiri!

ÎN ATENȚIA CITITORILOR:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în BUCUREȘTI a publicației noastre, am fost nevoiți să schimbăm sistemul de distribuție, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuție de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unități ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicația se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. A.S.E. - Calea Dorobanților - Stație R.A.T.B.;

2. Batiste - Proiecția pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;

3. Piața Domenii;

4. Gara de Nord - Peron 1 - Cîntă;

5. Piața Romană - Stația Metrou - Stație R.A.T.B.;

6. Aurel Vlaicu - Șos. Pipera - Stație Metrou;

7. Dorobanți - Piața - Radu Beller;

8. Perla - Dorobanți - Ștefan cel Mare;

9. Complex - Piața Bucur Obor;

10. Piața Reșița - Cap linie troleibuz;

11. Sf. Gheorghe - Bd. I.C. Brătianu - Stație R.A.T.B.;

12. Drumul Taberei 34;

13. Calea 13 Septembrie - Intersecție Șos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul. Vă mulțumim!

Redacția

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: "Este adevărat că Fondatorul Mișcării nu dorea să ajungă la guvernare, ci doar să facă educația creștină și eroică a tineretului român?"

a fost dat de Toma Tancu din Botoșani, 32 de ani, care a câștigat premiul (cartea "Spre Eminescu" - Radu Mihai Crișan).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

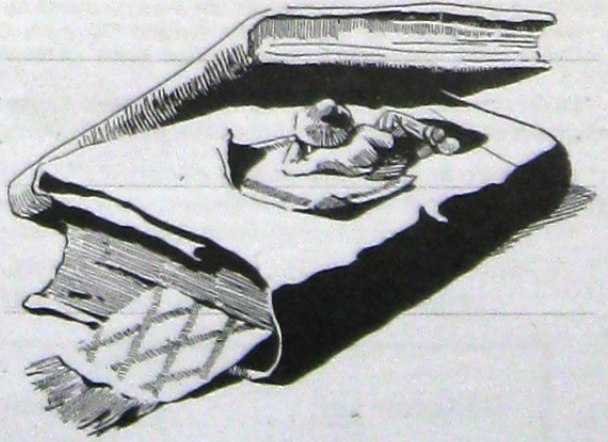
NU! Nu este adevărat! că Fondatorul Mișcării nu dorea să ajungă la guvernare, ci doar să facă educația creștină și eroică a tineretului român!

Într-adevăr, Căpitanul a fondat, prin Legiunea Arhanghelului Mihail, o adevărată școală românească de caracter, în care tineretul era educat în sens eroic și creștin; scopul acestei educații era crearea unei elite naționale bazate pe onoare, muncă, vitejie,

creație, înțelepciune, jertfă personală în favoarea neamului, care să ia locul politicianilor demagogi, corupți și vânduți intereselor străine. Pentru pregătirea elitei legionare în domeniul administrației Căpitanul înființase școli de perfecți și primari.

Căpitanul însă nu voia să ajungă la guvernare decât atunci când considera

încheiat procesul de formare a noii elite conducătoare românești, și, de asemenea, chiar și atunci, nu voia să ajungă la putere decât dacă marea parte a poporului ar fi votat pentru legionari.

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Căpitanul era șeful absolut al Mișcării Legionare; se subordona totuși cuiva?
PREMIU: "Opera politică a lui Mihail Eminescu" (2 vol., ediția 1999 - 2000).

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI (la cele enumerate puțin mai jos), și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități). Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afixează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
 STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
 SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Aspazia Petrescu – Roman: În numărul trecut rugam cititorii să ne semnaleze cărți de memorii legionare scrise de femei - iar nu cărți scrise de bărbați care să vorbească DESPRE femeile

legionare, astfel încât presupunerea și indignarea dvs. că n-am fi citit DESPRE Nicoleta (de unde ați dedus asemenea lucru?) n-are nici o bază reală. Mai clar: indignarea dvs. ar fi avut sens dacă legendara Nicoleta Nicolescu, comandant legionar și șefă a Cetățuilor, ar fi scris vreo carte și noi n-am fi știut de existența acesteia. (Ca paranteză vă asigurăm că am citit evocările DESPRE Nicoleta, altfel nu i-am fi putut prezenta biografia într-unul din numerele anului 2004!). Veți fi mirată poate aflând că am citit amintirile sorei lui Sima despre "Horică" al ei (era un înger care împăca familia cu moartea pisicii compunând o baladă, și cu spargerea unei vase, compunând și acesteia o baladă, care țipa disperat la cei din jur să nu strivească o insectă, care era un student atât de grozav încât profesorii n-aveau ce să-l mai întrebe, speriați de atâta știință ... bla-bla-bla), dar nu ne-a trecut prin-gând să încadrăm penibila încercare de înfrumusețare a celui care și-a vândut propriii camarazi, decât în categoria basmelor pentru copii. **Am reținut însă celelalte titluri:** "Strigat-am către tine, Doamne..." și "Crucea de la Miercurea Ciuc și Paraclisul Nașterea Maicii Domnului de la Mîșlea"; cărți scrise de dvs., volumele colective "LACRIMA PRIGOANEI", cartea Galinei Răduleanu ("Repetiție la moarte") și a Despei Olaru ("Lumini pe crucea mea din beznă"), pe care vom încerca să le găsim, deși au trecut ceva ani de la apariție și, așa cum cred că știți, literatura legionară este destul de greu de găsit în librării sau pe tarabe. (Poate ne ajutați în acest sens?) Vă mulțumim pentru promptitudine și pentru scrisoare și vă asigurăm de întreaga noastră considerație.

Horățiu Bob – Timișoara: "De ce mulți dintre cei care fac donații revistei noastre vor să rămână anonimi?" Bătrânii au rămas cu teroarea întipărită în suflet din timpul regimului comunist, când erau închis și chiar omorât (până prin anii 60), sau prigonit, anchetat mereu și cu casa percheziționată (după anii 60), dacă îndrăzneai să ai vreo legătură cu legionarii; ceilalți se tem să nu-și piardă serviciul, să nu fie persecutați, să nu-și pericliteze cariera, având în vedere atitudinea mai mult decât ostilă a autorităților față de legionari (chiar dacă această atitudine este un abuz). Toți se simt monitorizați în așa-zisa noastră democrație și se așteaptă de la orice abuz și nedreptate și nu toți au curajul să-și asume riscuri pentru crezul lor. Referitor la celelalte întrebări: nu putem să ne pronunțăm în legătură cu veridicitatea informațiilor din art. "Cum a murit și cum a fost răzbunat Corneliu Zelea Codreanu", apărut în revista lui C.V.Tudor, "România Mare", întrucât nu citim această publicație (iar dvs. nu ne-ați trimis textul). În schimb, în legătură cu asasinarea lui Armand Călinescu putem să afirmăm cu siguranță faptul că a fost în asentimentul lui Carol al II-lea întrucât împușcarea primului ministru de către niște legionari i-a folosit ca pretext pentru masacrarea elitei legionare. (Carol al II-lea n-a ordonat asasinarea lui Călinescu, așa cum a ordonat în cazul Căpitanului, dar avea cunoștință de acest atentat și l-a favorizat cerându-i cu împrumut lui Armand Călinescu Cadillacul blindat, lăsându-l astfel "descoperit"). Este adevărat faptul că Sima a colaborat cu

Moruzov, șeful Serviciilor Secrete, și că a determinat acest atentat pentru a se instala la conducerea Mișcării decapitate (pentru mai multe detalii vă recomandăm,

printre altele, cartea "Cał troian intra muros" scrisă de preotul comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borșa, șeful Comandamentului Legionar din acea perioadă, și cărțile comandantului legionar Const. Papanace, membru al Comandamentului: "Fără Căpitan", "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară", ca și cărțile dr. Șerban Milcoveanu). Referitor la Ernest Maftei: a fost frate de Cruce (la Bacău, în 1937), a făcut detenție câteva luni în timpul regimului carlist, apoi n-a mai activat ca legionar, iar după 1989 s-a înscris la simiști. Vă mulțumim pentru caldele dvs. cuvinte la adresa noastră, ca și pentru donație.

Elena Gheorgiu – Văleni: Ediția cărții "Pentru legionari" pe care o folosește Cuibul "Vestitorii" pentru realizarea paginii "Carte legionară celebră" este cea din 1999, de la centenarul Căpitanului, tipărită la București, în Ed. Scara; așezarea în pagină și nr. paginilor diferă (la noua editare s-a folosit alt tip de litere - care ocupă mai puțin spațiu), dar conținutul este absolut identic cu cel al primei ediții, din 1936.

Radu Mieluș – Brașov: Peștera în care a locuit Sf. Apostol Andrei se află în pădurea din vecinătatea comunei Ion Corvin din jud. Constanța, celebră în toată lumea pentru faptul că aici s-a deschis poarta creștinismului, chiar de către întâiul chemat la apostolie de Mântuitor, pentru locuitorii aflați între Dunăre și Mare; în fiecare an mii de români vin în pelerinaj pentru a se închina în grota ucenicului lui Hristos care i-a creștinat pe strămoșii noștri - începând chiar cu vechii preoți geto-daci ai lui Zamolxe (care au devenit apoi primii episcopi din zonă).

Remus Blejan – Miercurea Ciuc: Ziua patronului Legiunii a fost întotdeauna serbată prin rugăciune, nu prin manifestări publice (excepție făcând doar anul 1940, în vremea șefiei lui Sima).

Cristian Claudiu Popa – Cluj: Deoarece răspunsul dvs., dat în august, la concursul lunii, a fost corect, v-am acordat premiul; pentru că răspunsul l-ați dat verbal, telefonic, am reținut ideea și am exprimat-o cu cuvintele noastre (deși n-ar fi trebuit să acceptăm răspuns telefonic, ci scris, așa cum am procedat mereu, de altfel, singura excepție fiind dvs., din cauza insistenței). Ca redactori ai revistei avem obligația (nu -numai dreptul) de a completa răspunsurile participanților la concurs, întrucât rolul nostru este de a informa cititorii despre adevărul istoric. Deci nu aveți de ce să ne reproșați că am completat răspunsul dvs. cu comparația între Fondatorul Mișcării și cel care a condus Mișcarea după asasinarea lui, mai ales că vitejia este o calitate indispensabilă oricărui șef legionar. Curajul Căpitanului este o realitate atestată de fapte, așa cum este și lașitatea lui Sima, și nu suntem noi răspunzători de faptul că dvs. ignorați (voit sau nu) această realitate.

Nicoleta Codrin

Mulțumim tuturor celor care au răspuns apelului nostru pentru repunerea în drepturi a scriitorului disident PAUL GOMA și au trimis adeziuni; vă asigurăm că facem demersurile necesare pentru finalizarea acțiunii întreprinse.

Condițiile în care este editată revista (LIPSA unui personal de specialitate, PLĂTIT) constituie cauza micilor erori de tipar, ca și cauza apariției cu o mică întârziere (uneori), pentru care ne cerem scuze cititorilor.

NOTĂ: În prima pag. a revistei nu este vorba despre o greșeală: poza din prima pagină este intenționat pusă invers.

ATRAGEM ATENȚIA CĂ NOUA NOASTRĂ ADRESĂ DE E-MAIL ESTE: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com
 Site-ul (zelea-codreanu.com) se află în construcție și va putea fi vizitat la sfârșitul lunii următoare.

	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacție: -	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu Nicolae Badea - secretar de redacție	
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19 (zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V.Lascăr)	
	Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493	
	e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com	

